

Obchvat Třebíče, z. s.
Nová 985/32, Podklášteří
674 01 Třebíč
IČO: 06761381
Datová schránka: de93u7y
E-mail: info@obchvattrevice.cz

Dopravní a energetický stavební úřad
odbor energetických staveb
nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12
110 00 Praha 1

prostřednictvím DESÚ

zastoupený Jaromírem Barákem, předsedou spolku

Ministerstvu průmyslu a obchodu
jako odvolacímu správnímu orgánu

DOPLNĚNÍ A ODŮVODNĚNÍ ODVOLÁNÍ

proti rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2026, č. j. DESU/221/024094/26, sp. zn. SZ DESU/011937/26, č. řízení ISSŘ R/2026/85096, č. záměru ISSŘ Z/2025/237895, ve věci povolení záměru „Výstavba multipalivového kotle EU II“

I. Dosavadní průběh a předmět tohoto podání

Spolek Obchvat Třebíče, z. s., IČO 06761381, se sídlem Nová 985/32, Podklášteří, 674 01 Třebíč, zastoupený Jaromírem Barákem, předsedou spolku, podal dne 8. 9. 2026 jako dotčená veřejnost podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, odvolání proti rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2026, č. j. DESU/221/024094/26, kterým byl povolen záměr „Výstavba multipalivového kotle EU II“.

Uvedeným podáním spolek oznámil své postavení dotčené veřejnosti, uvedl důvody, pro které splňuje podmínky § 3 písm. i) bodu 2 zákona č. 100/2001 Sb., napadl rozhodnutí v celém rozsahu a navrhl, aby bylo podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zrušeno a věc byla vrácena Dopravnímu a energetickému stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

Tímto podáním spolek své odvolání ze dne 8. 9. 2026 doplňuje a podrobně odůvodňuje. Nejde o nové odvolání, ale o doplnění skutkových, odborných a právních důvodů již včas podaného odvolání.

Spolek setrvává na tom, že napadené rozhodnutí napadá v celém rozsahu, tedy ve všech jeho výrocích a včetně všech podmínek, které jsou jeho součástí. Stejně tak setrvává na návrhu, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena Dopravnímu a energetickému stavebnímu úřadu k novému projednání.

II. Postavení odvolatele jako dotčené veřejnosti

Odvolatel je právnickou osobou soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je mimo jiné ochrana veřejných zájmů souvisejících s dopravou, životním prostředím a kvalitou života obyvatel Třebíče. Hlavní činností odvolatele není podnikání ani jiná výdělečná činnost a spolek vznikl déle než tři roky před zveřejněním informací o navazujícím řízení.

Odvolatel proto splňuje podmínky dotčené veřejnosti podle § 3 písm. i) bodu 2 zákona č. 100/2001 Sb. Splnění těchto podmínek uvedl již v odvolání ze dne 8. 9. 2026. Odvolatel se rovněž účastnil předchozího procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí.

Podle § 9c odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. může dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodu 2 podat odvolání proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení i tehdy, jestliže nebyla účastníkem řízení v prvním stupni. Splnění podmínek postavení dotčené veřejnosti se podle § 9c odst. 5 téhož zákona dokládá v odvolání.

Odvolatel proto uplatňuje všechna procesní oprávnění, která mu jako dotčené veřejnosti v navazujícím řízení náleží, včetně práva napadat zákonnost napadeného rozhodnutí a obsah závazných stanovisek, na nichž je rozhodnutí založeno.

III. Rozsah odvolání a napadená závazná stanoviska

Odvolatel napadá rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu ze dne 24. 8. 2026, č. j. DESU/221/024094/26, v celém rozsahu, tedy výroky I až IV včetně všech podmínek pro umístění, provedení a užívání záměru.

Odvolání směřuje jak proti vlastnímu rozhodnutí a způsobu vymezení povoleného záměru, tak proti skutkovým a právním závěrům jeho odůvodnění. V rozsahu jednotlivých níže uvedených námitek odvolatel výslovně napadá rovněž obsah těchto závazných stanovisek:

1. závazné stanovisko EIA ze dne 10. 2. 2025, č. j. KUJI 13716/2025, OZPZ 651/2024/MI;
2. závazné stanovisko k ověření změn záměru ze dne 11. 6. 2026, č. j. KUJI 51352/2026, OZPZ 860/2026/MI;
3. jednotné environmentální stanovisko ze dne 9. 4. 2026, č. j. KUJI 31393/2026, OZPZ 112/2026/MI.

Odvolatel žádá, aby odvolací správní orgán v rozsahu námitek směřujících proti obsahu těchto závazných stanovisek postupoval podle § 149 odst. 7 správního řádu a vyžádal si jejich potvrzení nebo změnu od správních orgánů nadřízených orgánům, které závazná stanoviska vydaly.

IV. Odvolací důvody

Napadené rozhodnutí je podle odvolatele založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, na podkladech, které se v některých podstatných otázkách nevztahují ke konečné podobě povoleného záměru, a na závazných stanoviscích, jejichž použitelnost pro skutečně povolené územní, technické a provozní řešení nebyla dostatečně a přezkoumatelně ověřena.

Rozhodnutí dále obsahuje rozpory přímo ve výrokové části, nesprávnosti a části zjevně převzaté z jiné správní věci, nejednoznačně vymezuje některé stavební objekty a nevypovídá řadu změn, k nimž došlo mezi podobou záměru posuzovanou v procesu EIA a jeho konečnou podobou povolenou napadeným rozhodnutím.

1. Zásadní rozpor mezi provozním scénářem hodnoceným v podkladech EIA a skutečně povoleným provozním stavem

Odvolatel namítá, že ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí není přezkoumatelně doloženo, že environmentální podklady, zejména rozptylová studie, hluková studie a posouzení vlivů na veřejné zdraví, byly zpracovány pro stejnou skladbu a režim provozu energetických zdrojů, jaké jsou obsaženy v konečné projektové dokumentaci a v napadeném rozhodnutí.

Závazné stanovisko EIA ze dne 10. 2. 2025, č. j. KUJI 13716/2025, OZPZ 651/2024 MI, výslovně uvádí, že jeho podkladem byla dokumentace EIA z října 2024, jejíž součástí byla mimo jiné rozptylová studie, hluková studie a posouzení vlivů na veřejné zdraví. Závěry o vlivech na veřejné zdraví přitom přímo vycházejí z rozptylové studie a hodnocení hluku z hlukové studie.

V podkladech EIA byl však podle dokumentace založen ve spise hodnocen provozní scénář, v němž nový multipalivový kotel nahrazoval stávající kotle K1 a K7, zatímco v provozu měl zůstat kotel K2 o tepelném příkonu 9,9 MWt, a současně měly být odstaveny čtyři kogenerační jednotky. Tento provozní scénář byl základem výpočtů emisního a hlukového zatížení a navazujícího hodnocení vlivů na veřejné zdraví.

Napadené rozhodnutí však vymezuje provozní stav odlišně. Výslovně stanoví, že nový multipalivový kotel svým výkonem nahradí kotel K2 o tepelném příkonu 9,9 MWt a všechny čtyři kogenerační jednotky. Současně má v areálu zůstat v provozu stávající biomasový kotel VESKO-T 8 MW (K7) s předpokládanou spotřebou biomasy přibližně 10 kt/rok, který má být provozován sezoně v zimním období, přibližně od listopadu do dubna.

Nejde přitom o pouhou formální či terminologickou odchylku. Změna zdroje, který je novým zařízením nahrazován, a naopak zachování jiného stávajícího zdroje v sezonním provozu mění skladbu souběžně provozovaných stacionárních zdrojů a jejich provozní režim. Tato skutečnost může být významná zejména pro posouzení emisní bilance areálu, imisních příspěvků, hlukového zatížení, spotřeby a dopravy biomasy a kumulativních vlivů provozu Teplárny Sever.

Význam této otázky potvrzuje i samotné stanovisko EIA. To konstatuje, že vzhledem k charakteru záměru se předpokládá zejména vliv na imisní zatížení ovzduší, přičemž území potenciálně ovlivněné záměrem bylo určeno právě rozptylovou studií. Stanovisko se současně výslovně zabývá kumulací vlivů.

Není proto dostatečné konstatovat pouze to, že samotné závazné stanovisko EIA již ve svém výsledném textu uvádí kombinaci nového multipalivového kotle a sezonního provozu K7. Stanovisko EIA skutečně uvádí, že společně s novým multipalivovým kotlem zůstane v provozu K7 s předpokládanou spotřebou přibližně 10 kt biomasy ročně a sezonním provozem přibližně od listopadu do dubna. Rozhodné však je, zda právě tento konečný provozní scénář byl skutečně podroben odborným výpočtům v rozptylové a hlukové studii a hodnocení vlivů na veřejné zdraví, z nichž závazné stanovisko EIA následně vycházelo.

Tuto otázku nelze nahradit ani podmínkou napadeného rozhodnutí, podle níž má být před kolaudací měřen hluk pro souběh všech technologií v areálu. Následné měření skutečného provozu nemůže samo o sobě odstranit případný nedostatek posouzení vlivů záměru před jeho povolením.

Napadené rozhodnutí přitom nevysvětluje, jak byl výše uvedený rozdíl mezi provozními scénáři odborně vyhodnocen a na základě jakého podkladu bylo ověřeno, že původní výsledky rozptylové a hlukové studie zůstávají použitelné i pro konečnou skladbu zdrojů. Přestože rozhodnutí samo připouští změnu kapacity a dalších parametrů záměru v rámci postupu podle § 9a odst. 6 zákona o EIA, současně jako konečný provozní stav přebírá nahrazení K2 a zachování K7.

Vzniká proto důvodná pochybnost, zda závěry o přijatelnosti imisních, hlukových a zdravotních vlivů byly učiněny na podkladě odborných studií vztahujících se ke skutečně povolenému provoznímu uspořádání.

Napadení závazných stanovisek

Odvolatel touto námitkou výslovně napadá rovněž obsah závazného stanoviska EIA ze dne 10. 2. 2025, č. j. KUJI 13716/2025, OZPZ 651/2024 MI, a navazujícího závazného stanoviska k ověření změn záměru ze dne 11. 6. 2026, a to v rozsahu závěru, že posuzovaný, změněný a následně povolený

záměr nepředstavuje z hlediska výše uvedené změny provozního scénáře významnější nebo jinak relevantní vlivy, které by vyžadovaly nové či aktualizované odborné posouzení.

Odvolatel proto požaduje, aby odvolací správní orgán zajistil postup podle § 149 odst. 7 správního řádu a předložil napadená závazná stanoviska příslušnému nadřízenému správnímu orgánu k jejich potvrzení nebo změně. Judikatura výslovně potvrzuje, že postup podle § 149 odst. 7 se uplatní při přezkumu závazných stanovisek, proti jejichž obsahu směřuje odvolání.

Požadovaný přezkum

Odvolatel požaduje, aby bylo v odvolacím řízení přezkoumatelně ověřeno zejména:

- jaká konkrétní skladba stávajících zdrojů byla použita ve výpočtových scénářích rozptylové studie a hlukové studie,
- zda tyto studie počítaly s odstavením K2 a současným sezonním provozem K7 společně s novým multipalivovým kotlem,
- zda byl takový souběh zdrojů použit rovněž při posouzení vlivů na veřejné zdraví,
- zda byly pro konečný provozní scénář vyhodnoceny kumulativní vlivy celého areálu,
- a pokud nikoli, na základě jakého odborného podkladu bylo možné dospět k závěru, že změna skladby provozovaných zdrojů nemůže ovlivnit závěry EIA.

Dokud nebude tato otázka odborně a přezkoumatelně vyjasněna, nelze podle názoru odvolatele spolehlivě uzavřít, že environmentální podklady, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, skutečně hodnotí záměr v provozním uspořádání, které bylo napadeným rozhodnutím povoleno.

2. Nesprávné zachycení průběhu procesu EIA a účasti veřejnosti v napadeném rozhodnutí

Odvolatel namítá, že napadené rozhodnutí nevychází věrně z doloženého průběhu procesu posuzování vlivů záměru na životní prostředí, zejména pokud jde o účast veřejnosti a konání veřejného projednání.

Pokud napadené rozhodnutí uvádí, že vzhledem k absenci nesouhlasných připomínek bylo od veřejného projednání upuštěno, je takové tvrzení v přímém rozporu s obsahem závazného stanoviska EIA ze dne 10. 2. 2025, č. j. KUJI 13716/2025, OZPZ 651/2024 MI.

Závazné stanovisko EIA výslovně konstatuje, že Krajskému úřadu Kraje Vysočina bylo ve lhůtě pro vyjádření k dokumentaci doručeno celkem 6 vyjádření, z toho pět vyjádření dotčených správních orgánů a jedno vyjádření veřejnosti, konkrétně zapsaného spolku. Zatímco pět vyjádření bylo souhlasných, vyjádření veřejnosti bylo nesouhlasné.

Závazné stanovisko EIA dále výslovně uvádí:

„Vzhledem k obdržení odůvodněného nesouhlasného vyjádření veřejnosti nařídil příslušný úřad veřejné projednání dle § 17 zákona o EIA, které se konalo dne 8. 1. 2025 v 15:30 v zasedací místnosti A 043 v budově Městského úřadu Třebíč na Masarykově náměstí 116/6, 674 01 Třebíč.“

Závazné stanovisko tedy jednoznačně potvrzuje obě rozhodné skutečnosti: existovalo odůvodněné nesouhlasné vyjádření veřejnosti a veřejné projednání nebylo zrušeno ani od něj nebylo upuštěno, nýbrž bylo nařízeno a dne 8. 1. 2025 se skutečně konalo.

Nejde přitom o údaj okrajový. Samotný orgán EIA uvádí, že při formulování svého výsledného stanoviska vycházel mimo jiné z obdržných podkladů, vyjádření, veřejného projednání a posudku.

Význam rozporu pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Odvolatel netvrdí, že samotné nesprávné uvedení informace o veřejném projednání musí izolovaně způsobovat nezákonnost celého povolení záměru.

Tento rozpor je však významný z hlediska otázky, zda stavební úřad při rozhodování skutečně vycházel z úplných a správně pochopených podkladů procesu EIA a zda se s jejich obsahem řádně seznámil.

Nejde totiž o nepřesnost, kterou by bylo možné vysvětlit pouze rozdílným právním hodnocením. Pokud napadené rozhodnutí tvrdí, že nebyly uplatněny nesouhlasné připomínky a od veřejného projednání bylo upuštěno, zatímco závazné stanovisko EIA výslovně uvádí nesouhlasné vyjádření veřejnosti a uskutečněné veřejné projednání, jedná se o rozpor týkající se objektivně zjiitelného průběhu procesu EIA.

Tato skutečnost nabývá dalšího významu ve spojení s ostatními odvolacími námitkami, které poukazují na změny záměru mezi jeho podobou posuzovanou v procesu EIA a podobou následně předloženou a povolenou.

Jestliže byla v procesu EIA uplatněna nesouhlasná stanoviska veřejnosti, nelze účast veřejnosti redukovat na konstatování, že žádné nesouhlasné připomínky nebyly vzneseny. Stejně tak nelze bez dalšího pominout otázku, zda se změny záměru provedené po procesu EIA nějak dotkly otázek, které byly předmětem připomínek veřejnosti nebo veřejného projednání.

Nutnost vyjasnit rozsah posouzení provedeného stavebním úřadem

Za této situace není z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé:

- z jakých konkrétních podkladů procesu EIA stavební úřad při rozhodování vycházel;
- proč se v rozhodnutí objevila informace odporující samotnému závaznému stanovisku EIA;
- zda měl stavební úřad k dispozici a zohlednil dokumenty zachycující připomínky veřejnosti a průběh veřejného projednání;

zda stavební úřad ověřoval, jak byly relevantní připomínky vypořádány;

- a zda bylo při následných změnách záměru posouzeno, zda se tyto změny nedotýkají otázek, které byly předmětem nesouhlasného vyjádření veřejnosti nebo veřejného projednání.

Odvolatel proto namítá, že popis průběhu procesu EIA obsažený v napadeném rozhodnutí je v uvedeném rozsahu v rozporu s obsahem samotného závazného stanoviska EIA a vyvolává pochybnost o tom, zda stavební úřad při povolování záměru vycházel z úplného a správně vyhodnoceného podkladu o průběhu procesu EIA.

Tato pochybnost musí být odstraněna tím spíše, že závazné stanovisko EIA samo výslovně uvádí, že při formulování závěru o přijatelnosti záměru vycházelo nejen z dokumentace a posudku, ale také z obdržených vyjádření a veřejného projednání.

3. Dostupnost ověřovacího závazného stanoviska EIA ze dne 11. 6. 2026 a možnost účastníků se s ním seznámit

Odvolatel poukazuje na nejasnosti ohledně zpřístupnění závazného stanoviska k ověření změn záměru ze dne 11. 6. 2026, č. j. KUJI 51352/2026, OZPZ 860/2026/MI, které představuje významný podklad pro posouzení konečné podoby povolovaného záměru.

Význam tohoto stanoviska je podstatný zejména proto, že se vztahuje ke změnám záměru oproti podobě, pro kterou bylo vydáno původní závazné stanovisko EIA ze dne 10. 2. 2025. Z předložených

podkladů vyplývá, že ověřovací stanovisko se mimo jiné zabývalo změnou řešení třídící linky a jejího umístění v areálu TKO Petrůvky.

Odvolatel však v této námitce netvrdí, že samotná případná absence ověřovacího stanoviska na veřejném portálu EIA automaticky zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Za rozhodující považuje jinou otázku: zda bylo toto stanovisko včas a řádně založeno do správního spisu a zda byla účastníkům řízení poskytnuta skutečná možnost se s jeho úplným obsahem seznámit a případně se k němu vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí.

Nutnost ověřit způsob zpřístupnění stanoviska

Podle podkladů, které má odvolatel k dispozici, bylo ověřovací závazné stanovisko vydáno dne 11. 6. 2026.

Je proto třeba ze správního spisu jednoznačně ověřit:

- kdy bylo ověřovací závazné stanovisko doručeno stavebnímu úřadu a založeno do správního spisu;
- kdy a jakým způsobem byli účastníci řízení informováni o jeho doplnění do spisu;
- zda jim byl zpřístupněn jeho úplný obsah;
- jaká lhůta jim byla poskytnuta k seznámení s tímto podkladem a případnému vyjádření;

zda způsob zpřístupnění podkladu poskytoval účastníkům reálnou možnost se s ním před vydáním rozhodnutí seznámit.

Význam stanoviska pro konečnou podobu záměru

Nejde přitom o podklad čistě formálního charakteru.

Ověřovací závazné stanovisko se týká změn záměru oproti variantě, která byla předmětem předchozího procesu EIA. V dalších částech tohoto odvolání odvolatel konkrétně napadá způsob, jakým byly některé z těchto změn environmentálně vyhodnoceny, a požaduje přezkum závěrů tohoto závazného stanoviska. Hotove_casti_odvolani_multipalivovy_kotel_EU_II obsahuje mimo jiné již formulovanou námitku týkající se změny logistického řešení a požadavek na přezkum ověřovacího stanoviska.

Možnost seznámit se s úplným zněním ověřovacího stanoviska před vydáním rozhodnutí proto mohla mít význam pro možnost účastníků formulovat konkrétní výhrady právě proti způsobu, jakým byly změny záměru vyhodnoceny.

Závěr námítky

Odvolatel proto žádá, aby bylo v odvolacím řízení ze správního spisu jednoznačně doloženo, kdy bylo závazné stanovisko k ověření změn záměru ze dne 11. 6. 2026 založeno do spisu, kdy a jak byli účastníci řízení o tomto podkladu vyrozuměni a zda jim byla před vydáním napadeného rozhodnutí poskytnuta reálná možnost seznámit se s jeho úplným obsahem a vyjádřit se k němu.

Pokud správní spis prokáže, že tato možnost účastníkům řádně poskytnuta byla, tato část námítky odpadá. Pokud to však ze spisu doloženo nebude, je nutné posoudit, zda způsob nakládání s tímto podkladem nezasáhl do procesních práv účastníků řízení, zejména vzhledem k významu ověřovacího stanoviska pro posouzení změněné podoby záměru.

4. Odložení podstatných částí technického řešení do navazujících stupňů projektové dokumentace

Napadené rozhodnutí na několika místech výslovně připouští, že konkrétní konstrukční, rozměrové, materiálové, statické a technické řešení některých stavebních a technologických částí povolovaného záměru bude teprve upřesněno v navazujících stupních projektové dokumentace nebo v realizační dokumentaci.

Odvolatel nezpochybňuje, že dokumentace pro provádění stavby může legitimně rozpracovávat realizační podrobnosti. Podstatné však je, zda v projednávaném případě nebyly do pozdější fáze ponechány také takové parametry, jejichž znalost byla nezbytná již pro řádné a přezkoumatelné posouzení záměru před vydáním povolení.

Zařízení čištění spalin

U objektu SO-18.1 Čištění spalin napadené rozhodnutí uvádí, že stavební část je tvořena nosnou ocelovou konstrukcí sloužící k uložení a zavěšení technologických zařízení čištění spalin, zejména filtrů a dalších navazujících technologických komponent.

Současně však rozhodnutí výslovně stanoví:

„Podrobné konstrukční, materiálové a statické řešení nosné konstrukce, včetně způsobu uložení jednotlivých technologických zařízení, bude upřesněno v navazujících stupních projektové dokumentace v koordinaci s technologickou částí projektu a požadavky dodavatele technologie.“

Nejde přitom o vedlejší část stavby. Samotné rozhodnutí popisuje provoz jako vybavený linkou čištění spalin na principu suchých metod odpovídající aktuálním BREF/BAT a závazně ukládá, aby technické a technologické řešení záměru, především garantované emisní parametry zdroje, respektovalo požadavky na nejlepší dostupné techniky BAT.

Za této situace je třeba přezkoumatelně doložit, že parametry ponechané k pozdějšímu upřesnění mají skutečně pouze realizační charakter a jejich následné dopracování nemůže změnit vlastnosti zařízení významné pro závěry, z nichž vycházela závazná environmentální stanoviska a napadené rozhodnutí.

Olejoyé hospodářství

Obdobná situace nastává u SO-18.2 Olejoyé hospodářství.

Rozhodnutí uvádí, že jde o ocelovou dvouplášťovou zásobní nádrž umístěnou v exteriéru na samostatné manipulační ploše západně od hlavního objektu multipalivového kotle.

O jejím založení však napadené rozhodnutí stanoví:

„Uložena bude na železobetonových patkách, jednotlivé rozměry a poloha patek bude dopřesněna v další stupni dokumentace, dle požadavku dodavatele nádrže.“

Rozhodnutí současně zdůrazňuje, že konstrukce nádrže musí splňovat požadavky na bezpečný provoz, zejména z hlediska mechanické odolnosti, těsnosti a ochrany životního prostředí, a že musí být zajištěna těsnost nádrže i souvisejících funkčních částí tak, aby nedocházelo k nežádoucím únikům skladované látky do okolního prostředí.

Navzdory tomu rozhodnutí dále stanoví:

„Podrobné technické řešení nádrže, jejího založení, napojení, způsobu plnění a provozního zabezpečení bude upřesněno v navazujících stupních projektové dokumentace na základě požadavků technologie a dodavatele zařízení.“

V této části tedy nejde pouze o neurčený konstrukční detail. K pozdějšímu upřesnění jsou výslovně ponechány také způsob založení, napojení, plnění a provozního zabezpečení zařízení, u něhož samo rozhodnutí zdůrazňuje požadavky na těsnost a ochranu životního prostředí.

Odvolatel proto požaduje ověřit, zda byly již ve fázi povolování dostatečně určité stanoveny všechny parametry nezbytné pro posouzení mechanické odolnosti, provozní bezpečnosti a ochrany půdy a vod a zda následné upřesnění nemůže změnit řešení, které bylo podkladem závazných stanovisek.

Potrubní most

Také u objektu SO-41 Potrubní most není podle samotného rozhodnutí konečné řešení zcela uzavřeno.

Rozhodnutí sice stanoví jeho délku 24,5 m, základní konstrukční uspořádání, minimální podjezdnou výšku 4,5 m a uvádí zatížení, která má konstrukce přenášet. Současně však konstatuje:

„Tvarové, rozměrové, materiálové a statické řešení potrubního mostu bude dále upřesněno v navazujících stupních projektové dokumentace na základě finálního návrhu technologických tras, požadavků jednotlivých profesí, statického posouzení a koordinace s ostatními stavebními objekty a provozními soubory.“

Zde je významné zejména to, že mají být následně upřesňovány nejen dílčí konstrukční detaily, ale podle formulace samotného rozhodnutí také tvarové, rozměrové a statické řešení, přičemž toto upřesnění má vycházet z teprve finálního návrhu technologických tras.

Výkopy a odvodnění

Také v části SO-91 HTÚ rozhodnutí ponechává některé otázky otevřené pro realizační dokumentaci.

U stavebních jam rozhodnutí stanoví:

„Způsob zajištění stěn výkopů, tj. zejména svahování nebo pažení, stejně jako konkrétní způsob odvodnění, bude stanoven v realizační dokumentaci s ohledem na místní geotechnické podmínky a postup výstavby.“

Samotné ponechání těchto realizačních postupů do další fáze nemusí představovat vadu. Je však třeba odlišit pouhý způsob provádění stavby od parametrů, které by mohly ovlivnit již posouzené řešení stavby, sousední objekty, vodní poměry nebo jiné veřejné zájmy.

Elektrické vedení

Obdobně je tomu u IO-67 Areálové vedení el. NN. Rozhodnutí vymezuje přibližnou délku vedení a základní trasu, avšak současně výslovně stanoví:

„Přesné technické řešení vedení, zejména typ kabelu, jeho průřez, způsob uložení, provedení kabelové trasy, případné chráničky, křížení a souběhy s ostatními inženýrskými sítěmi, bude stanoveno v dalším stupni projektové dokumentace.“

Rozhodnutí současně uvádí, že průřez vedení bude určen teprve v dokumentaci pro provedení stavby a že nová trafostanice bude navržena a povolena v rámci samostatné akce správcem sítě.

Ani zde odvolatel netvrdí, že uvedené technické parametry musejí samy o sobě představovat vadu dokumentace pro povolení záměru. Je však třeba jednoznačně ověřit, že jejich pozdější určení nemůže

měnit vymezení povoleného záměru ani zasáhnout do parametrů, na jejichž základě byla posouzena jeho přípustnost.

Rozpor mezi deklarovanou úplností dokumentace a pozdějším dopracováním

Výše uvedené skutečnosti nabývají významu zejména ve vzájemné souvislosti.

DESÚ totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí současně konstatuje, že projektová dokumentace je:

„úplná, přehledná a splňuje požadavky na výstavbu.“

Na jiném místě rozhodnutí DESÚ připomíná, že:

„Statické a jiné výpočty musí být vypracovány tak, aby byly přezkoumatelné.“

a následně uzavírá:

„Stavba splňuje požadavky na mechanickou odolnost a stabilitu stavby dané ustanovením § 146 stavebního zákona.“

Právě ve světle těchto kategorických závěrů je podle odvolatele nutné přezkoumat, zda rozsah parametrů, které mají být podle samotného napadeného rozhodnutí teprve upřesněny, skutečně nepřesahuje rámec běžného dopracování realizačních podrobností.

Vztah k EIA, ověřovacímu stanovisku EIA a JES

Tato otázka je významná rovněž ve vztahu k environmentálním podkladům, z nichž napadené rozhodnutí vychází.

Rozhodnutí samo ukládá, aby technické a technologické řešení záměru, především garantované emisní parametry zdroje, respektovalo požadavky na nejlepší dostupné techniky BAT, a současně přebírá podmínky závazného stanoviska EIA, ověřovacího závazného stanoviska EIA a JES.

Odvolatel proto netvrdí, že samotná skutečnost, že některé parametry budou v navazující dokumentaci dále rozpracovány, prokazuje rozpor s těmito závaznými stanovisky.

Musí však být přezkoumatelně doloženo, že všechny parametry rozhodné pro posouzení záměru, jeho mechanické odolnosti a stability, provozní a environmentální bezpečnosti a souladu s podmínkami EIA, ověřovacího stanoviska EIA a JES byly dostatečně určité stanoveny již v dokumentaci, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

Pokud mají být podrobné konstrukční, rozměrové, materiálové, statické nebo provozní vlastnosti některých povolených objektů teprve určeny či upřesněny v navazující dokumentaci, musí být ze správního spisu zjištěné, na základě kterých již závazně stanovených parametrů mohl stavební úřad učinit závěr o úplnosti projektové dokumentace a splnění požadavků na mechanickou odolnost a stabilitu a na základě čeho bylo ověřeno, že následné dopracování nemůže změnit parametry významné pro závazná stanoviska nebo pro samotné podmínky povolení záměru.

5. Nepřezkoumatelné posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací a požadavky § 193 stavebního zákona

Odvolatel namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se posouzení záměru z hlediska územního plánování obsahuje natolik závažné obsahové rozpory, že z něj nelze spolehlivě zjistit, zda Dopravní a energetický stavební úřad skutečně provedl individualizované a přezkoumatelné posouzení konkrétního povolovaného záměru podle § 193 stavebního zákona.

Napadené rozhodnutí jednoznačně povoluje záměr „Výstavba multipalivového kotle EU II“ na pozemcích v katastrálním území Třebíč.

V části odůvodnění věnované posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací však rozhodnutí hovoří o „stavbě kabelového vedení“ a následně uvádí, že „posuzovaný stavební záměr se nachází na území města Potštát, katastrálním území Kyžlířov“. Tyto pasáže jsou obsaženy na stranách 21–22 napadeného rozhodnutí.

Povolovaný záměr se však nenachází v Potštátě ani v katastrálním území Kyžlířov a jeho předmětem není stavba kabelového vedení. Jde o výstavbu multipalivového kotle a souvisejících staveb a zařízení v areálu Teplárny Sever v Třebíči.

Nejde tedy pouze o izolovanou chybu v názvu obce či o jediný překlep. V části odůvodnění, v níž měl stavební úřad vysvětlit splnění zákonných podmínek pro povolení konkrétního záměru, se současně objevuje jiný druh stavby, jiné město a jiné katastrální území.

Takový souběh obsahově nesouvisejících údajů vyvolává důvodnou pochybnost, zda příslušná část odůvodnění skutečně zachycuje úvahy správního orgánu vztahující se ke konkrétnímu záměru v Třebíči, nebo zda byla do napadeného rozhodnutí převzata část textu vztahující se k jiné správní věci.

Nedostatečně doložené individuální posouzení záměru

Posouzení podmínek pro povolení záměru nelze podle odvolatele nahradit pouhým obecným konstatováním, že záměr je s územně plánovací dokumentací v souladu.

U konkrétního záměru bylo třeba zjistit a přezkoumatelně vyhodnotit, které regulativy Územního plánu Třebíče se vztahují na dotčené plochy a pozemky a zda jim skutečné parametry povolovaného záměru odpovídají.

To je důležité tím spíše, že nejde o drobnou stavbu bez širších územních souvislostí. Samotné napadené rozhodnutí uvádí, že záměr je situován ve stávajícím teplárenském areálu Teplárny Sever na severovýchodním okraji města Třebíče v rozšiřující se průmyslové zóně.

Jestliže část odůvodnění, která má prokazovat posouzení územního souladu, pojednává současně o odlišném druhu stavby, jiném městě a jiném katastrálním území, nelze bez dalšího spolehlivě rekonstruovat, jakou konkrétní právní a skutkovou úvahou stavební úřad dospěl k závěru o přípustnosti povolovaného záměru v Třebíči.

Otázka regulativu zeleně

Součástí přezkoumatelného posouzení má být rovněž ověření regulativů týkajících se zeleně a jejich aplikace na konkrétní povolovaný záměr.

Z podkladů, které má odvolatel k dispozici, je zřejmé, že projekt a podmínky povolení se zelení zabývají. Napadené rozhodnutí například uvádí, že v rámci konečných terénních úprav bude provedena výsadba zeleně, a podmínky převzaté do rozhodnutí obsahují další požadavky na výsadbu dřevin.

Odvolatel však v této fázi netvrdí jako prokázanou skutečnost, že konkrétní procentní regulativ zeleně nebyl splněn.

Namítá, že z přezkoumatelného posouzení souladu záměru s územním plánem musí být možné zjistit zejména:

- který konkrétní regulativ zeleně se na dotčené plochy vztahuje,
- z jakého územního rozsahu či výměry byl potřebný podíl zeleně určován,
- jaká plocha zeleně má být podle konečné projektové dokumentace zachována nebo vytvořena,
- a zda tato plocha skutečně splňuje regulativ použitelný pro povolovaný záměr.

Pokud tyto skutečnosti z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně nevyplývají, nelze samotnou reprodukci obecného regulativu územního plánu považovat za dostatečné prokázání jeho splnění.

Rozdílné vymezení maximální výšky stavby

Ještě konkrétnější pochybnost vzniká při posouzení výšky povolovaného objektu.

Napadené rozhodnutí popisuje nejvyšší bod objektu na atice jako nacházející se ve výšce 23 m od úrovně čisté podlahy. Současně však do rozhodnutí přebírá podmínku jednotného environmentálního stanoviska, podle níž „výška objektu nepřesáhne 23 metrů nad terénem“.

Jde o dvě rozdílně vymezené výškové reference.

Výška „od úrovně čisté podlahy“ není bez dalšího totožná s výškou „nad terénem“. Aby bylo možné uzavřít, že obě hodnoty vyjadřují ve skutečnosti tutéž maximální výšku objektu, musel by být jednoznačně znám vztah výškové úrovně čisté podlahy k relevantní úrovni okolního terénu.

Rozhodnutí přitom pracuje také s terénními úpravami. Bez jednoznačných výškových kót proto podle odvolatele nelze samotný údaj „23 m od úrovně čisté podlahy“ automaticky považovat za prokázání splnění závazné podmínky „23 m nad terénem“.

Odvolatel ani v tomto případě netvrdí, že povolovaný objekt závaznou výšku 23 m nad terénem nutně překračuje. Namítá však, že z napadeného rozhodnutí není přezkoumatelně doloženo, že ji nepřekračuje, jestliže je skutečná výška stavby popsána pomocí jiné výškové reference.

Význam vady pro přezkoumatelnost rozhodnutí

Odvolatel netvrdí, že jednotlivý překlep nebo samostatná chyba v názvu obce by sama o sobě musela vést ke zrušení rozhodnutí.

V posuzovaném případě však nejde o jediný izolovaný chybný údaj. V části rozhodnutí věnované územnímu posouzení se objevují současně údaje o jiném druhu stavby, jiném městě a jiném katastrálním území. Existenci těchto nesouvisejících údajů v části územního posouzení potvrzují také podklady zpracované k napadenému rozhodnutí.

K tomu přistupují otázky týkající se aplikace konkrétních územně plánovacích regulativů a především rozdílného způsobu vyjádření výšky objektu.

Tyto okolnosti je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti. Jejich kombinace vyvolává důvodnou pochybnost, zda úřad skutečně provedl a v rozhodnutí zachytil individualizované posouzení konkrétního záměru v Třebíči v rozsahu požadovaném § 193 stavebního zákona.

Podstatou námitky tedy není samotná existence zjevně chybně převzatého textu. Podstatné je, že v důsledku těchto vad není z odůvodnění dostatečně spolehlivě zjištěné, jakými konkrétními skutkovými a právními úvahami správní orgán dospěl k závěru, že právě záměr „Výstavba multipalivového kotle EU II“ v konkrétní podobě a konkrétní lokalitě splňuje všechny podmínky pro povolení podle § 193 stavebního zákona.

Závěr námitky a návrh dalšího postupu

Odvolatel proto namítá, že napadené rozhodnutí je v části posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací a požadavky § 193 stavebního zákona zatíženo obsahovými rozpory a nedostatky odůvodnění, které vyvolávají důvodnou pochybnost o řádném individuálním posouzení povolovaného záměru.

V odvolacím řízení je podle odvolatele nutné jednoznačně ověřit zejména:

- která konkrétní ustanovení a regulativy Územního plánu Třebíče jsou pro povolovaný záměr rozhodné;
- zda konkrétní způsob využití území a parametry povolované stavby těmto regulativům skutečně odpovídají;
- který konkrétní regulativ zeleně se na záměr vztahuje, z jakého základu se vypočítává a zda jej konečná projektová dokumentace skutečně splňuje;

jaká je skutečná maximální výška objektu nad terénem, nikoli pouze od úrovně čisté podlahy, a zda skutečně nepřesahuje závaznou hodnotu 23 m nad terénem;

- zda stavební úřad při posuzování zohlednil prostorové, dopravní a technické souvislosti konkrétního záměru v lokalitě Teplárny Sever v Třebíči;
- proč se v části rozhodnutí věnované územnímu posouzení nacházejí údaje o „stavbě kabelového vedení“, městu Potštát a katastrálním území Kyžlířov;
- a která konkrétní část napadeného rozhodnutí obsahuje skutečné individualizované posouzení povolovaného záměru v Třebíči, pokud uvedené pasáže pocházejí z jiné správní věci.

Nebude-li možné tyto skutečnosti spolehlivě zjistit z napadeného rozhodnutí a z podkladů, z nichž stavební úřad při jeho vydání vycházel, nelze podle odvolatele považovat závěr o splnění podmínek podle § 193 stavebního zákona za dostatečně odůvodněný a přezkoumatelný.

6. Nedostatečně doložená potřebnost a dlouhodobá využitelnost projektované kapacity zařízení

Napadeným rozhodnutím je povolen multipalivový kotel s celkovou maximální kapacitou spalování směšného komunálního odpadu 20 000 t/rok. V přehledu základních parametrů zařízení rozhodnutí současně uvádí kapacitu „20 kt/r, směsný komunální odpad a další odpady typu „O““.

Odvolatel nezpochybňuje, že i při důsledném předcházení vzniku odpadů, třídění a materiálovém využití bude vznikat určitý podíl zbytkového odpadu, který nebude možné materiálově využít a který může být určen k energetickému využití.

Z předložených podkladů však není zřejmé, na základě jaké konkrétní, dlouhodobé a územně vymezené materiálové bilance byla stanovena právě kapacita zařízení až 20 000 t odpadu ročně.

Podstatnou otázkou přitom není pouze současná dostupnost odpadu, ale především množství skutečně nerecyklovatelného a energeticky využitelného zbytkového odpadu, s nímž lze v zamýšlené svozové oblasti důvodně počítat po dobu provozu zařízení.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není patrné, že by stavební úřad tuto otázku samostatně hodnotil. Rozhodnutí stanoví maximální kapacitu 20 000 t/rok jako parametr povolovaného zařízení, avšak nevysvětluje, z jakého množství dlouhodobě dostupného zbytkového odpadu právě tato hodnota vychází.

Budoucí dostupnost odpadu nelze odvozovat jen z historických množství

Potřebnost zařízení je nutné hodnotit také ve vztahu k dlouhodobému směřování odpadového hospodářství.

Evropský rámec stanoví pro rok 2035 minimální cíl 65 % komunálního odpadu připravit k opětovnému použití nebo recyklovat a omezuje skládkování komunálního odpadu nejvýše na 10 %.

Také Plán odpadového hospodářství České republiky 2025–2035 vychází z hierarchie odpadového hospodářství, předcházení vzniku odpadů a maximální recyklace. Ministerstvo životního prostředí v souvislosti s energetickým využitím pracuje právě se zbytkovým odpadem.,

Z těchto cílů nelze mechanicky vypočítat konkrétní budoucí množství odpadu dostupného pro povolovaný kotel. Vyplývá z nich však, že historickou produkci směsného komunálního odpadu nelze bez dalšího považovat za dlouhodobou prognózu palivové základny zařízení.

Pro posouzení potřebnosti projektované kapacity je proto rozhodující nikoli množství odpadu produkované v minulosti, ale realistická prognóza množství nerecyklovatelného zbytkového odpadu, který bude v relevantní svozové oblasti dlouhodobě k dispozici k energetickému využití.

EIA odvozuje dostatečnost palivové základny od odpadových toků ESKO-T

Dokumentace EIA při zdůvodnění dostatečného množství odpadu výslovně pracuje s historickými odpadovými toky společnosti ESKO-T.

VYS1268_dokumentace obsahuje přehled „Nakládání s vybranými druhy odpadů společnosti ESKO-T dle koncových zařízení“, který zahrnuje mimo jiné směsný komunální odpad směřující na skládku Petrůvky a odpady vznikající při dotřídňování. Na základě uvedených údajů dokumentace uzavírá:

„Z výše uvedených přehledů vyplývá, že spádová oblast má dostatečný potenciál vhodného odpadu pro zvažovaný záměr výstavby multipalivového kotle v lokalitě Třebíč.“

1_posudek_EIA_Trebic_kotelVYS1268 obdobně pracuje se svozovou oblastí v gesci společnosti ESKO-T, kterou charakterizuje jako oblast 83 měst a obcí s přibližně 80 000 obyvateli.

Závěr o dostatečné palivové základně tedy není založen pouze na obecné existenci komunálního odpadu. Je konkrétně spojován s odpadovými toky ESKO-T a s oblastí Petrůvek.

Část stejného odpadového toku je smluvně určena pro ZEVO Brno

Pro hodnocení budoucí dostupnosti tohoto odpadu je proto významná smlouva o dodávkách a převzetí spalitelného odpadu uzavřená mezi společnostmi ESKO-T a SAKO Brno, a.s., příloha_1693948955_1_Příloha č. 1 smlouva SAKO.

Smlouva se vztahuje na dodávky odpadu do ZEVO Brno a je sjednána do 31. 12. 2035. Její příloha stanoví konkrétní roční množství SKO, přičemž pro roky 2029 až 2035 pracuje s množstvím 5 000 t ročně. Jako provozovna ESKO-T je přitom uvedeno „Odpadové centrum Petrůvky – Dotříd'ování komunálního odpadu“.

Smlouva obsahuje také množství závazky obou stran a mechanismus pro případ jejich nedodržení.

Smlouva sama o sobě neprokazuje, že ESKO-T nemůže jinou část svých odpadů dodávat společnosti TTS energo. Prokazuje však, že část odpadového toku spojeného s Petrůvkami, z něhož dokumentace EIA odvozuje dostatečnou palivovou základnu multipalivového kotle, je současně předmětem smluvního vztahu s jiným zařízením pro energetické využití odpadu až do konce roku 2035.,

Není doloženo, na jakém základě může TTS energo s odpadem ESKO-T počítat

Pokud změněná koncepce záměru předpokládá úpravu odpadu v Petrůvkách a následnou dopravu energeticky využitelné frakce do Teplárny Sever, vzniká otázka, na jakém konkrétním základě může TTS energo s tímto odpadovým tokem pro dlouhodobý provoz svého zařízení počítat.

Odvolatel netvrdí, že zákonnou podmínkou pro vydání povolení musí být uzavření konkrétní dlouhodobé smlouvy mezi TTS energo a ESKO-T.

Pokud je však potřeba a využitelnost kapacity zařízení odvozována právě od množství odpadu shromažďovaného a zpracovávaného ESKO-T, musí být přezkoumatelné, zda předpoklad budoucích dodávek tohoto odpadu společnosti TTS energo vychází z konkrétního smluvního, majetkového, provozního nebo jinak doloženého vztahu, nebo pouze z obecného předpokladu, že odpad produkovaný ve spádové oblasti bude pro připravovaný kotel k dispozici.

Tato otázka je zásadní právě vzhledem k doloženému dlouhodobému smluvnímu vztahu ESKO-T se SAKO Brno, a.s.

Třídění v Petrůvkách dále mění skutečně dostupné množství odpadu

Ani celkové množství odpadu přivezeného do Petrůvek ještě nepředstavuje množství paliva dostupného pro multipalivový kotel.

Pokud má v Petrůvkách probíhat úprava a třídění odpadu, musí být od vstupního množství odděleny materiálově využitelné a další frakce. Pro energetické využití může být relevantní až výsledný nerecyklovatelný zbytek.

Pro posouzení reálné palivové základny je proto nutné znát alespoň:

- množství odpadu vstupujícího do systému v Petrůvkách,

množství oddělených materiálově využitelných složek,

- množství dalších výstupních frakcí,
- množství nerecyklovatelného energeticky využitelného zbytku,
- část tohoto množství určenou k plnění smlouvy se SAKO Brno, a.s.,
- a množství zbývajících pro případné zásobování zařízení TTS energo.

Teprve výsledná hmotnostní bilance může být podle odvolatele podkladem pro posouzení, zda projektovaná kapacita zařízení odpovídá realisticky dostupnému množství odpadu.

Možnost spalování biomasy neodstraňuje otázku potřebnosti zvolené technologie

Projektovaný kotel je multipalivovým zařízením a vedle odpadu může využívat také biomasu. Tato technická možnost však podle odvolatele sama o sobě neodstraňuje otázku potřebnosti projektované kapacity pro energetické využívání odpadu.

Pokud bude dlouhodobě k dispozici dostatečné množství nerecyklovatelného odpadu pro využití projektované kapacity, musí být přezkoumatelně doloženo, z jakých konkrétních odpadových toků bude toto množství pocházet a na základě čeho může provozovatel zařízení s těmito dodávkami dlouhodobě počítat.

Pokud naopak takové množství odpadu dlouhodobě dostupné nebude a významnější část palivové potřeby zařízení má být kryta biomasou, vzniká další otázka, z jakých dlouhodobých potřeb vychází volba právě multipalivového zařízení s technologií dimenzovanou pro energetické využívání odpadu v kapacitě až 20 000 t/rok.

Odvolatel tím nezpochybňuje samotnou technickou možnost kombinovat jednotlivé druhy paliva ani netvrdí, že využívání biomasy je v rozporu s povoleným záměrem.

Namítá však, že možnost nahradit případný nedostatek odpadu biomasou nemůže sama o sobě nahrazovat doložení potřebnosti té části technologického řešení a projektované kapacity, která je určena právě k energetickému využívání odpadu.

Ekonomická racionalita zvoleného provozního konceptu

S otázkou dlouhodobé dostupnosti odpadu souvisí také ekonomická racionalita zvoleného technologického řešení. Odvolatel netvrdí, že případná ekonomická nevýhodnost investice sama o sobě představuje důvod nezákonnosti povolení záměru. Je však relevantní pro posouzení, zda provozní koncept, z něhož projekt vychází, odpovídá reálně očekávané skladbě paliva a zda je potřeba právě multipalivového zařízení s kapacitou energetického využití odpadu až 20 000 t/rok dostatečně doložena.

Pokud by se v důsledku růstu třídění a recyklace, existujících smluvních závazků ESKO-T vůči SAKO Brno, a.s. a dalších okolností ukázalo, že pro zařízení nebude dlouhodobě k dispozici předpokládané množství vhodného zbytkového odpadu, a významnější část provozu by proto byla zajišťována spalováním biomasy, vzniká legitimní otázka, zda byla při přípravě záměru posouzena také dlouhodobá technicko-ekonomická opodstatněnost investice do technologií, které jsou nezbytné právě pro energetické využívání odpadu, a zda tato úvaha odpovídá realisticky předpokládanému poměru odpadu a biomasy během životnosti zařízení.

Tato otázka je významná i proto, že nový Plán odpadového hospodářství ČR 2025–2035 klade důraz na předcházení vzniku odpadů, maximální recyklaci a využívání odpadů podle hierarchie odpadového hospodářství. Současně je doloženo, že část odpadového toku, s nímž podklady záměru při posuzování palivové základny pracují, je předmětem smluvního vztahu ESKO-T se SAKO Brno, a.s.,

Odvolatel proto nepředkládá vlastní ekonomické hodnocení záměru, ale požaduje objasnit, zda potřebnost zvoleného multipalivového technologického řešení vychází z dlouhodobě realistického provozního scénáře, nebo zda je projektovaná kapacita pro energetické využívání odpadu založena převážně na historických množstvích odpadu, jejichž budoucí dostupnost pro TTS energo nebyla dostatečně doložena.

Význam případné změny palivového mixu pro environmentální podklady

Otázka skutečné dlouhodobé skladby paliva má význam rovněž pro environmentální posouzení záměru.

Pokud by se skutečný podíl odpadu a biomasy během provozu významně lišil od provozního scénáře, z něhož vycházely podklady EIA, musí být možné ověřit, zda takový palivový mix odpovídá předpokladům použitým při hodnocení emisí, dopravy a dalších vlivů.

Stejně tak případná potřeba získávat odpad z jiných svozových oblastí by mohla měnit především dopravní předpoklady, z nichž bylo posouzení záměru provedeno.

Závěr námitek

Odvolatel proto považuje za nezbytné přezkoumatelně doložit zejména:

- skutečnou dlouhodobou svozovou oblast, z níž má pocházet odpad pro multipalivový kotel;

aktuální stav a realistický vývoj množství zbytkového komunálního odpadu při naplňování požadavků na předcházení vzniku odpadu, třídění a recyklaci;

- hmotnostní bilanci odpadu po jeho úpravě v Petrůvkách;
- množství skutečně nerecyklovatelné energeticky využitelné frakce vznikající po třídění;
- část tohoto odpadu určenou k plnění smluvních závazků ESKO-T vůči SAKO Brno, a.s.;
- množství odpadu, které po zohlednění třídění a existujících smluvních závazků může být dlouhodobě k dispozici pro TTS energo;
- smluvní, provozní, majetkový nebo jiný konkrétní podklad, na jehož základě se při posouzení záměru předpokládají dodávky odpadu z Petrůvek do multipalivového kotle;
- předpokládaný dlouhodobý poměr odpadu a biomasy v palivovém mixu;

na základě jakého dlouhodobého provozního scénáře byla odůvodněna potřeba zařízení schopného energeticky využívat až 20 000 t odpadu ročně;

- a zda případná změna původu odpadu nebo významnější změna poměru mezi odpadem a biomasou odpovídá dopravním, emisním a dalším environmentálním předpokladům použitým při posuzování záměru.

Historická množství odpadu ve svozové oblasti ESKO-T sama o sobě neprokazují dlouhodobou dostupnost odpadu pro projektovanou kapacitu multipalivového kotle. To platí tím spíše za situace, kdy se má podle českého a evropského rámce zvyšovat prevence a materiálové využití komunálních odpadů, část odpadového toku z Petrůvek je smluvně určena pro ZEVO Brno až do konce roku 2035 a případný nedostatek odpadu může být technicky nahrazován biomasou. Otázka potřebnosti zvolené multipalivové technologie a její projektované odpadové kapacity proto musí být doložena na základě realistické dlouhodobé bilance, nikoli pouze historické produkce odpadu.

7. Změna koncepce svozu odpadu a nedostatečné posouzení dopravních, hlukových a imisních vlivů

Dokumentace EIA a podklady, z nichž vycházelo závazné stanovisko EIA, pracovaly s koncepcí přímého svozu směsného komunálního odpadu ze svozové oblasti do zařízení v Třebíči. V tehdejších podkladech bylo výslovně uváděno, že prioritní variantou je přímý svoz SKO do zařízení pro energetické využití v Třebíči, zatímco překladiště odpadů v Petrůvkách bylo uvažováno pouze pro případ, že multipalivový kotel nebude realizován.

Z tohoto konceptu vycházelo rovněž hodnocení dopravy. Dokumentace EIA uvádí, že intenzity dopravy byly kalkulovány podle předpokládaných návozu paliva, tedy SKO, dovozu surovin a sorbentů a odvozu pevných zbytků po spalování.

V průběhu další přípravy záměru však došlo ke změně koncepce nakládání s odpady související s přesunem třídící technologie do Petrůvek. Směsný komunální odpad tak nemá být v původně předpokládaném režimu svážen přímo do multipalivového kotle, ale má být nejprve soustředěn a zpracován v Petrůvkách a následně má být do zařízení v Třebíči přepravována pouze frakce určená k energetickému využití.

Jde tedy o odlišný logistický a dopravní systém od systému, z něhož vycházelo původní posouzení vlivů záměru.

Odvolatel nezpochybňuje, že tento nový způsob organizace svozu může vést i k nižšímu počtu vozidel přijíždějících přímo k teplárně Sever. Soustředění odpadu v Petrůvkách a následná přeprava pouze frakce určené k energetickému využití vozidly s vyšším využitím jejich přepravní kapacity může mít z hlediska počtu jízd do Třebíče příznivější dopady než původně předpokládaný přímý svoz.

Právě proto však nelze bez dalšího převzít dopravní model, hlukové výpočty a hodnocení imisních vlivů založené na původním systému přímého svozu. Pro posouzení skutečných vlivů konečné podoby záměru musí být doloženo zejména:

- jaké množství odpadu bude sváženo z jednotlivých svozových oblastí do Petrůvek,
- jaké množství odpadu bude po zpracování v Petrůvkách přepravováno do multipalivového kotle v Třebíči,

jaká část původně svezeného odpadu bude v Petrůvkách oddělena a nebude do Třebíče přepravována,

- jakými vozidly a s jakou předpokládanou přepravní kapacitou bude přeprava mezi Petrůvkami a Třebíčí uskutečňována,
- kolik jízd a pohybů nákladních vozidel vznikne na jednotlivých úsecích dopravních tras,
- po jakých konkrétních komunikacích bude doprava vedena,
- zda budou do Petrůvek nadále přijíždět původní svozová vozidla a z Petrůvek do Třebíče následně vyjíždět další vozidla s vytříděnou frakcí,
- a zda údaje použité v hlukové a rozptylové studii odpovídají tomuto změněnému dopravnímu systému.

Tato otázka je významná rovněž proto, že Příloha č. 13 - Přehled změn oproti záměru hodnotí změny oproti dokumentaci EIA jako minimální, převážně technického charakteru, a uzavírá, že se celková situace a vlivy posuzovaného zdroje včetně souvisejících technologií prakticky nezmění.

Pokud však po vydání závazného stanoviska EIA došlo ke změně základního logistického konceptu z přímého svozu SKO do Třebíče na systém jeho svozu a zpracování v Petrůvkách a následné přepravy vybrané frakce do multipalivového kotle, nelze bez konkrétního odborného vyhodnocení pouze konstatovat, že jde o technickou změnu bez významného vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví.

Podstatou námítky není tvrzení, že nový systém musí nutně způsobovat vyšší dopravní zatížení. Podstatné je, že vlivy mají být hodnoceny podle skutečné podoby záměru, která má být povolena, nikoli podle dřívějšího logistického řešení, které bylo následně opuštěno.

Závěr námítky a návrh dalšího postupu

Podklady napadeného rozhodnutí podle odvolatele neumožňují bez důvodných pochybností uzavřít, že dopravní, hlukové a imisní vlivy konečné podoby povolovaného záměru odpovídají vlivům záměru posouzeného v procesu EIA.

Původní odborné hodnocení bylo založeno na koncepci přímého svozu SKO do zařízení v Třebíči, zatímco následná změna systému nakládání s odpadem vytváří logistický řetězec zahrnující svoz do Petrůvek, zpracování odpadu v této lokalitě a následnou dopravu vybrané frakce do teplárny Sever.

Pouhé obecné konstatování, že tato změna bude mít nulový nebo mírně pozitivní vliv, nenahrazuje konkrétní dopravní bilanci ani odborné posouzení nových tras, intenzit a časového rozložení dopravy.

Jestliže není z podkladů rozhodnutí jednoznačně zjištěné, na základě jakých konkrétních intenzit dopravy, přepravních tras, druhů vozidel a množství přepravovaného odpadu byl změněný systém Petrůvky – teplárna Sever posouzen, nebyl podle odvolatele skutkový stav v této otázce zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti

Tento nedostatek je podstatný také z hlediska zákona č. 100/2001 Sb., jehož účelem je získání objektivního odborného podkladu pro následné rozhodování o záměru a jeho vlivech na životní prostředí a veřejné zdraví

Odvolatel současně napadá závěry verifikačního závazného stanoviska EIA v části, v níž byla změna logistického řešení vyhodnocena jako změna bez významného negativního vlivu na životní prostředí a veřejné zdraví, a požaduje, aby odvolací orgán postupoval podle § 149 správního řádu a vyžádal potvrzení nebo změnu tohoto závazného stanoviska příslušným nadřízeným správním orgánem.

V rámci tohoto přezkumu je podle odvolatele nutné ověřit zejména:

- zda verifikační orgán vycházel z úplného popisu konečného logistického systému,
- zda mu byla předložena konkrétní hmotnostní bilance odpadu zpracovaného v Petrůvkách a frakce přepravované do Třebíče,
- zda byly stanoveny a posouzeny skutečné počty jízd, druhy vozidel a přepravní trasy,
- zda byly podle změněného logistického systému aktualizovány hluková a rozptylová studie,
- zda byly posouzeny nejen dopady dopravy v okolí teplárny Sever, ale také doprava mezi svozovou oblastí, Petrůvkami a Třebíčí,

a zda lze za těchto okolností nadále považovat změnu oproti záměru posouzenému v procesu EIA za změnu minimální a převážně technického charakteru.

Pokud tyto skutečnosti nebyly odborně doloženy a posouzeny, nelze podle odvolatele spolehlivě uzavřít, že změna logistického řešení nemá významný vliv na dříve posouzené dopravní, hlukové a imisní poměry. V takovém případě je napadené rozhodnutí založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a na závazném stanovisku, jehož závěry je nutné v odvolacím řízení přezkoumat.

8. Nedostatečné posouzení toxických látek, ultrajemných částic a dlouhodobých zdravotních rizik

Odvolatel namítá, že podklady, z nichž napadené rozhodnutí vychází, neposkytují dostatečně úplný a přesvědčivý podklad pro závěr, že provoz povolovaného zařízení nebude představovat významné dlouhodobé riziko pro veřejné zdraví.

Tato námitka nesměřuje k tvrzení, že vlivy záměru na veřejné zdraví nebyly posuzovány vůbec. Součástí dokumentace je samostatné autorizované Posouzení vlivů na veřejné zdraví. Právě z tohoto dokumentu však vyplývá význam některých vysoce toxických látek, zejména polychlorovaných dibenzodioxinů a dibenzofuranů (PCDD/F), z hlediska dlouhodobé expozice. Posouzení uvádí, že celková expozice těmito látkami probíhá prostřednictvím potravního řetězce a odkazuje na doporučení WHO emise PCDD/F do venkovního ovzduší snižovat. Dokument současně pracuje s hodnotami tolerovatelného příjmu WHO, RIVM a EFSA.

Význam těchto látek přitom nespočívá pouze v jejich okamžité koncentraci v ovzduší. WHO charakterizuje dioxiny jako perzistentní organické polutanty, které se hromadí v potravním řetězci, a uvádí jejich možné závažné účinky na reprodukční a vývojové procesy, imunitní a hormonální systém a jejich karcinogenní působení

Periodické měření PCDD/F nemusí odpovídat otázce dlouhodobé expozice

Zásadní otázkou proto je způsob, jakým bude skutečná úroveň emisí těchto látek při provozu zařízení ověřována.

Dokumentace EIA uvádí, že u PCDD/F není požadováno kontinuální ani semikontinuální měření a že měření PCDD/F se u zdrojů spalujících odpad provádí jednorázovým pravidelným měřením jednou za šest měsíců.

Na reprezentativnost takového postupu bylo upozorněno již během procesu EIA. Ve vyjádřeních byl požadován dlouhodobý nebo semikontinuální odběr PCDD/F a byla zpochybněna vypovídací schopnost použití krátkodobých měření ze ZEVO Plzeň jako referenčního podkladu.

Posudek EIA tuto připomínku vypořádal závěrem, že diskontinuální vzorkování škodlivin uvedené v dokumentaci EIA je dostatečné a odpovídá stávající legislativě.

Odvolatel však namítá, že soulad způsobu měření s požadavky právních předpisů není sám o sobě odpovědí na věcnou otázku, zda použitý způsob měření poskytuje dostatečně reprezentativní informaci pro posouzení dlouhodobého zdravotního rizika konkrétního zařízení.

Hodnocení vychází také z měření na jiných zařízeních

Dokumentace při argumentaci k emisím PCDD/F pracovala rovněž s výsledky měření na ZEVO Plzeň. Na jejich základě uvádí, že reálné emise zařízení pro spalování SKO mohou být při správném provozu technologie výrazně pod emisním limitem.

V navazující dokumentaci byly doplněny také údaje ze zařízení provozovaného ve Švýcarsku s obdobnou kapacitou jako ukázka reálných hodnot emisí sledovaných látek včetně PCDD/F.

Odvolatel nezpochybňuje možnost využití těchto údajů jako podpůrných referenčních dat. Výsledky získané na jiných spalovacích zařízeních však samy o sobě neurčují skutečné emise konkrétního povolovaného zařízení v Třebíči.

Tato otázka je podstatná také vzhledem k charakteru povolovaného zařízení. Konečná projektová dokumentace uvádí maximální kapacitu 20 tisíc tun směsného komunálního odpadu a dalších odpadů kategorie „O“ za rok a současně počítá s využitím dřevní štěpky při nedostatku SKO.

Skutečná emisní charakteristika proto souvisí nejen s technologií spalování a čištění spalin, ale také se skladbou paliva a podmínkami provozu.

PFAS nebyly kvantitativně vyhodnoceny

Další pochybnost se týká per- a polyfluorovaných látek (PFAS).

Problematika PFAS přitom nebyla procesu EIA zcela cizí. VYS1268_dokumentace mezi zdroji výslovně uvádí materiály týkající se PFAS. V dohledaných částech dokumentace však nebylo zjištěno konkrétní kvantitativní vyhodnocení emisí PFAS z povolovaného zařízení ani jejich zahrnutí do hodnocení zdravotních rizik.

Význam těchto látek potvrzují evropské odborné zdroje. Evropská agentura pro životní prostředí upozorňuje u PFAS mimo jiné na vysokou perzistenci a u některých skupin na bioakumulaci, mobilitu, dálkový transport a toxikologické účinky

Evropská komise uvádí, že PFAS představují dlouhodobou hrozbu pro lidské zdraví a ekosystémy a že k jejich uvolňování dochází rovněž poté, kdy se výrobky s obsahem PFAS stanou odpadem. Komise současně uvádí, že odstranění PFAS z odpadů je obtížné

Za této situace je podle odvolatele nutné odborně odpovědět na otázku, zda směsný komunální odpad a další odpady přijímané do povolovaného zařízení mohou obsahovat PFAS, jak bylo jejich možné zastoupení ve vstupním odpadu při hodnocení záměru zohledněno a zda bylo posouzeno jejich chování při konkrétních podmínkách spalování.

Odvolatel netvrdí, že PFAS budou z povolovaného zařízení nutně emitovány v koncentracích představujících nepřijatelné zdravotní riziko. Namítá však, že pokud jejich možné emise nebo jiné výstupy z procesu spalování nebyly pro konkrétní zařízení odborně vyhodnoceny, nelze absencí takového hodnocení nahrazovat pouze konstatováním o splnění emisních limitů stanovených pro jiné sledované znečišťující látky.

Ultrajemné částice nejsou totéž co PM10 a PM2,5

Obdobná otázka vzniká u ultrajemných částic.

Rozptylová studie uzavírá, že provozem multipalivového kotle nedojde ani při provozu pouze na SKO k překročení hodnocených imisních limitů.

Takový výsledek však sám o sobě neprokazuje samostatné vyhodnocení ultrajemných částic.

Význam ultrajemných částic z hlediska ochrany veřejného zdraví uznává WHO, jejíž globální doporučení pro kvalitu ovzduší vedle PM2,5 a PM10 obsahují rovněž samostatná doporučení dobré praxe pro ultrajemné částice

Odvolatel proto považuje za nutné objasnit:

zda může provozem konkrétního povolovaného zařízení docházet ke vzniku ultrajemných částic a zda tato otázka byla odborně hodnocena,

- zda je jejich případná expozice dostatečně charakterizována hodnocením PM10 a PM2,5,
- zda použitý způsob modelování a následného monitoringu umožňuje případné emise ultrajemných částic náležitě postihnout,
- a zda byla jejich relevance pro zdravotní riziko obyvatelstva vůbec samostatně posouzena.

Samotné hodnocení PM10 a PM2,5 proto nelze bez dalšího považovat za důkaz, že byly samostatně posouzeny také ultrajemné částice, jestliže je WHO rozlišuje a věnuje jim zvláštní doporučení dobré praxe

Splnění emisních a imisních limitů samo o sobě neřeší celý rozsah dlouhodobých zdravotních rizik

Rozptylová studie dochází k závěru o přijatelnosti záměru mimo jiné na základě toho, že v důsledku jeho provozu nemá dojít k překročení posuzovaných imisních limitů.

Odvolatel však namítá, že otázku dlouhodobého zdravotního rizika nelze zúžit pouze na zjištění, zda modelované koncentrace vybraných znečišťujících látek překračují nebo nepřekračují zákonné limity.

U PCDD/F samotné zdravotní hodnocení upozorňuje na význam expozice prostřednictvím potravního řetězce. WHO obdobně uvádí, že většina lidské expozice dioxinům probíhá prostřednictvím potravy a že se tyto látky v potravním řetězci akumuluji

U PFAS upozorňují evropské odborné zdroje na jejich perzistenci a další vlastnosti relevantní pro dlouhodobou expozici. A WHO přistupuje k ultrajemným částicím jako ke zvláštní kategorii, pro kterou formuluje samostatná doporučení dobré praxe

Podstatnou otázkou pro posouzení veřejného zdraví tak není jen dodržení limitu v určitém okamžiku, ale rovněž úplnost posouzení relevantních škodlivin, jejich monitorovatelnost a dostatečná charakterizace dlouhodobé expozice.

Závěr námítky a návrh dalšího postupu

Odvolatel netvrdí, že provoz povolovaného zařízení nutně povede k překračování emisních či imisních limitů ani že samotná přítomnost PCDD/F, PFAS nebo ultrajemných částic automaticky znamená nepřijatelné zdravotní riziko.

Namítá však, že z dodržení emisních a imisních limitů stanovených pouze pro určitý okruh sledovaných látek nelze bez dalšího dovodit, že byly dostatečně posouzeny veškeré relevantní dlouhodobé zdravotní vlivy povolovaného zařízení.

Zvlášť významná je tato pochybnost u:

- PCDD/F, vzhledem k jejich perzistenci, akumulaci v potravním řetězci a způsobu periodického měření;
- PFAS, u nichž z dohledaných podkladů není patrné konkrétní kvantitativní hodnocení emisí povolovaného zařízení;

ultrajemných částic, jejichž posouzení nelze automaticky ztotožnit s hodnocením PM10 a PM2,5.

Odvolatel proto považuje za nedostatečné, pokud byla otázka reprezentativnosti monitoringu PCDD/F vypořádána převážně poukazem na soulad diskontinuálního vzorkování s platnou legislativou.

Odvolatel proto požaduje, aby bylo v odvolacím řízení odborně ověřeno, zda hodnocení vlivů záměru na veřejné zdraví zahrnuje v dostatečném rozsahu také dlouhodobá a obtížně monitorovatelná rizika spojená s PCDD/F, PFAS a ultrajemnými částicemi a zda podmínky provozu a monitoringu umožňují dostatečně spolehlivě ověřit skutečnou emisní charakteristiku zařízení.

V rámci tohoto přezkumu je podle odvolatele nutné ověřit zejména:

zda bylo dostatečně posouzeno dlouhodobé působení PCDD/F včetně jejich vstupu do potravního řetězce;

- zda je periodické krátkodobé měření PCDD/F dostatečně reprezentativní pro charakterizaci dlouhodobých emisí konkrétního zařízení;
- zda bylo odborně posouzeno možné zastoupení PFAS ve vstupujícím odpadu a jejich chování při spalování v konkrétním povoleném zařízení;
- zda byly posouzeny případné emise PFAS či jiné relevantní výstupy související s jejich přítomností ve spalovaném odpadu;
- zda byly ultrajemné částice posouzeny samostatně a zda lze jejich případné zdravotní působení dostatečně charakterizovat prostřednictvím hodnocení PM10 a PM2,5;

zda referenční údaje ze zařízení v Plzni a zahraničního zařízení představují dostatečný podklad pro závěr o dlouhodobých emisích konkrétního zařízení v Třebíči;

- zda byly dostatečně zohledněny různé provozní stavy zařízení a rozdílná skladba spalovaných paliv a odpadů;
- a zda závěr o přijatelnosti zdravotních vlivů není založen převážně na předpokladu dodržení emisních a imisních limitů, aniž by byly dostatečně vyhodnoceny další relevantní dlouhodobé expoziční cesty.

Pokud tyto otázky nebyly v procesu EIA ani při následném ověření změn záměru dostatečně odborně posouzeny, nelze podle odvolatele bez důvodných pochybností uzavřít, že podklady poskytují úplný a dostatečně spolehlivý obraz dlouhodobých zdravotních vlivů povoleného zařízení. Závěr o přijatelnosti vlivů záměru na veřejné zdraví proto vyžaduje v odvolacím řízení odborné přezkoumání.

9. Nesoulad mezi technologií redukce NO_x posouzenou v procesu EIA a ověření změn a technologií obsaženou v konečné projektové dokumentaci

Odvolatel namítá, že mezi technologií snižování emisí oxidů dusíku popsanou v původní dokumentaci EIA, technologií posuzovanou při následném ověření změn záměru a technologií obsaženou v konečné projektové dokumentaci existuje věcný rozdíl, který není v podkladech napadeného rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně vysvětlen.

Nejde přitom pouze o rozdílné slovní označení téže technologie. Z jednotlivých stupňů dokumentace vyplývají tři rozdílné popisy technologického řešení snižování emisí NO_x.

Původní dokumentace EIA pracovala s technologií SCR

Původní VYS1268_dokumentace pracuje v části věnované čištění spalín multipalivového kotle s technologií SCR, tedy selektivní katalytickou redukcí, a uvádí SCR reaktor.

Z dohledané části původní dokumentace EIA naopak nevyplývá, že by byla technologie SNCR popsána jako alternativa k SCR nebo že by původně posuzované technologické řešení tvořila sériová kombinace SNCR a SCR.

Z hlediska původního environmentálního posouzení je proto výchozím bodem technologie SCR.

Následný Příloha č. 13 - Přehled změn oproti záměru již pracuje s jiným řešením.

Dokument výslovně porovnává dvě metody redukce oxidů dusíku:

- SCR, která podle tohoto dokumentu využívá katalyzátor a může dosahovat účinnosti až přes 95 %,
- SNCR, která katalyzátor nepoužívá a podle téhož dokumentu dosahuje účinnosti 30 až 70 %.,

Přehled změn následně uzavírá:

„Ať již bude použita metoda odstranění oxidů dusíku SCR nebo SNCR, budou s ohledem na velikost zdroje a celkový výkon obě dostačující k dosažení emisních limitů oxidů dusíku.“,

Podklad pro ověření změn tedy pracuje s technologiemi alternativně, tedy SCR nebo SNCR.

Tento rozdíl je významný i proto, že sám dokument konstatuje podstatně rozdílnou účinnost obou metod. Přesto následně uzavírá, že ostatní parametry technologie popsané v dokumentaci EIA zůstávají v aktuální projektové dokumentaci beze změny a že oproti záměru posuzovanému v procesu EIA nedošlo k významné změně technologického zařízení.

Konečná projektová dokumentace však popisuje SNCR následovanou technologií SCR

Konečná 260206_B_Souhrnná technická zpráva již nepopisuje pouze volbu mezi SCR a SNCR.

Dokumentace uvádí technologii SNCR založenou na vstřikování močoviny do horkých spalín v dohořivací komoře kotle. Bezprostředně poté výslovně konstatuje:

„Navazuje technologie SCR, pracující při nižších teplotách než SNCR.“,

Souhrnná technická zpráva současně popisuje společné hospodářství močoviny jako zdroj reagentu pro obě technologie odstranění oxidů dusíku, tedy pro katalytickou SCR i nekatalytickou SNCR.,

Také specializovaná technologická část D.1.2.PS600.1-TZ-Odtah a čištění spalín podrobně popisuje navrženou technologii SNCR s využitím 40% roztoku technické močoviny vstřikovaného do prostoru horkých spalín při teplotách 850 až 1050 °C.,

Konečná projektová dokumentace tedy pracuje s uspořádáním, v němž je SNCR součástí technologické linky a následně na ni navazuje SCR.

Alternativní posouzení není totéž jako posouzení výsledné kombinace technologií

Z uvedených podkladů tak vyplývají tři stupně technologického řešení:

- původní dokumentace EIA: SCR;
- Přehled změn oproti záměru: SCR nebo SNCR;
- konečná projektová dokumentace: SNCR následovaná SCR.

Odvolatel netvrdí, že kombinace SNCR a SCR musí být z hlediska ochrany ovzduší horším technologickým řešením než samostatná SCR nebo SNCR. Z předložených podkladů pro takový závěr nevychází.

Podstatou námitky je, že odborné posouzení dvou alternativních řešení „SCR nebo SNCR“ nelze bez dalšího považovat za posouzení výsledného technologického řešení „SNCR následovaná SCR“.

Jde o jinou konfiguraci technologické linky, než jakou slovně hodnotí Příloha č. 13 - Přehled změn oproti záměru.

Za této situace není přezkoumatelně vysvětleno, jak mohl uvedený podklad současně dospět k závěru, že oproti dokumentaci EIA nedošlo k významné změně technologického zařízení, jestliže původní dokumentace pracovala se SCR, následný přehled připustil SCR nebo SNCR a konečný projekt obsahuje obě technologie v návazném uspořádání.,

Není doloženo, že konečná konfigurace byla předmětem ověření změn

Odvolatel proto považuje za zásadní zjistit, jaké konkrétní technologické řešení bylo skutečně předloženo orgánu, který vydal závazné stanovisko k ověření změn záměru, a zda tento orgán posuzoval právě konfiguraci obsaženou v konečné projektové dokumentaci.

Je nutné zejména ověřit:

- zda měl příslušný orgán při ověřování změn k dispozici projektovou dokumentaci popisující SNCR následovanou SCR;
- zda byla tato kombinace technologií výslovně předmětem odborného posouzení;
- zda byly posouzeny její konkrétní technologické a emisní parametry;
- zda závěr o nevýznamnosti změny technologie vycházel právě z této výsledné konfigurace;

a pokud nikoli, na základě jakého odborného podkladu lze závěry ověřovacího stanoviska vztáhnout na technologické řešení obsažené v konečné dokumentaci.

Význam pro závazné stanovisko k ověření změn záměru

Tento rozpor je významný především proto, že úkolem ověření změn záměru bylo posoudit vztah změněné podoby projektu k záměru, který prošel procesem EIA.

Pokud byl při ověření změn hodnocen stav „SCR nebo SNCR“, zatímco povolovaná projektová dokumentace obsahuje SNCR následovanou SCR, musí být podle odvolatele přezkoumatelně doloženo, že závěr ověřovacího stanoviska skutečně dopadá také na tuto konečnou technologickou konfiguraci.

Samotná skutečnost, že jednotlivé technologie mohou splnit příslušné emisní limity, neodpovídá na odlišnou otázku, zda byla právě výsledná podoba technologické linky, která je součástí povolovaného projektu, skutečně předmětem odborného environmentálního ověření.

Závěr námítky

Odvolatel proto namítá, že mezi technologií redukce oxidů dusíku popsanou v původní dokumentaci EIA, technologií hodnocenou v Příloha č. 13 - Přehled změn oproti záměru a technologií obsaženou v konečné projektové dokumentaci existuje doložený rozdíl:

SCR → SCR nebo SNCR → SNCR následovaná SCR.,,

Z podkladů napadeného rozhodnutí přitom není přezkoumatelně doloženo, že právě výsledná konfigurace SNCR a následné SCR byla předmětem odborného posouzení při ověření změn záměru a že závěr o nevýznamnosti technologických změn byl učiněn právě ve vztahu k této konečné podobě projektu.

Odvolatel proto touto námitkou výslovně napadá obsah závazného stanoviska k ověření změn záměru ze dne 11. 6. 2026 v rozsahu posouzení změny technologie redukce oxidů dusíku a požaduje, aby v rámci postupu podle § 149 správního řádu bylo ověřeno, zda lze toto závazné stanovisko potvrdit také pro konečnou technologickou konfiguraci SNCR následovanou SCR obsaženou v dokumentaci, podle níž byl záměr povolen.

10. Nesoulad územního rozsahu povoleného záměru s jednotným environmentálním stanoviskem – parcela č. 1805/15

Odvolatel namítá, že souhlasné jednotné environmentální stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 9. 4. 2026, č. j. KUJI 31393/2026, sp. zn. OZPZ 112/2026 MI, a napadené rozhodnutí nevymezují záměr ve shodném územním rozsahu.

Jednotné environmentální stanovisko na straně 1 výslovně vymezuje záměr na čtrnácti pozemcích: p. č. 1794/1, 1794/2, 1794/3, 1794/4, 1794/5, 1805/1, 2450/1, 1794/7, 2493, st. 6346/1, st. 7613, 1794/16, 2450/2 a 1805/17 v katastrálním území Třebíč. Parcela č. 1805/15 v tomto výčtu uvedena není.

Napadené rozhodnutí naproti tomu na straně 1 povoluje záměr na patnácti pozemcích, mezi nimi výslovně také na parcele č. 1805/15. Stejný seznam včetně této parcely je zopakován v podmínce II.1 na straně 7 rozhodnutí. Jde proto o přímo doložitelný rozdíl mezi územním rozsahem záměru, k němuž bylo vydáno souhlasné jednotné environmentální stanovisko, a územním rozsahem záměru následně povoleného stavebním úřadem.

Jednotné environmentální stanovisko není vydáno abstraktně pro jakoukoli obdobnou stavbu, ale pro konkrétně vymezený záměr podle určité dokumentace a na konkrétně označených pozemcích. Z jeho obsahu nelze zjistit, zda neuvedení parcely č. 1805/15 představuje pouze písařské opomenutí, zda byly práce a objekty umístěné na této parcele fakticky součástí posuzované dokumentace, ani zda byly jejich vlivy zahrnuty do posouzení všech dotčených složek životního prostředí.

Odvolatel netvrdí, že samotná absence parcelního čísla v textu stanoviska bez dalšího automaticky prokazuje nezákonnost záměru. Podstatou námítky je, že správní spis a odůvodnění napadeného rozhodnutí musí umožnit spolehlivě ověřit totožnost posouzeného a povoleného záměru. Takové ověření nelze nahradit pouhým předpokladem, že parcela byla environmentálním orgánem fakticky posouzena navzdory tomu, že v územním vymezení stanoviska chybí.

Nedostatečné objasnění rozdílu v územním rozsahu

Stavební úřad měl před vydáním rozhodnutí objasnit, zda závazný podklad pokrývá celý povolovaný záměr. Z napadeného rozhodnutí však není patrné, že by se rozdílem v seznamu pozemků zabýval, vyžádal si jeho vysvětlení nebo ověřil rozsah posouzení u orgánu, který jednotné environmentální stanovisko vydal.

Pro zákonné a přezkoumatelné posouzení věci je nutné zjistit zejména:

- která konkrétní část stavby, stavební objekt nebo inženýrská síť je na parcele č. 1805/15 umístěna,
- zda byla tato část záměru obsažena v dokumentaci předložené k vydání jednotného environmentálního stanoviska,
- zda byly vlivy činností a objektů na parcele č. 1805/15 zahrnuty do posouzení jednotlivých složek životního prostředí nahrazovaných tímto stanoviskem,

proč parcela ve výslovném územním vymezení stanoviska chybí a zda jde o pouhé písařské opomenutí, nebo o věcný rozdíl v rozsahu záměru,

- a zda rozdíl v územním rozsahu nevyžadoval vydání nového nebo změněného závazného stanoviska.

Rozhodnutí dále uvádí, že stavební úřad vlastnické právo k dotčeným pozemkům ověřoval a podle něj vymezil okruh účastníků řízení. Z jeho odůvodnění však není samostatně patrné, komu parcela č. 1805/15 náleží, jaké právní vztahy k ní byly zohledněny a zda okruh účastníků odpovídá i jejímu

zahrnutí mezi pozemky přímo dotčené záměrem. Také tato otázka musí být ze spisu jednoznačně přezkoumatelná.

Závěr námítky a návrh dalšího postupu

Rozdíl mezi čtrnácti pozemky uvedenými v jednotném environmentálním stanovisku a patnácti pozemky zahrnutými do povoleného záměru je konkrétní a podstatná pochybnost o tom, zda závazné stanovisko pokrývá celý předmět napadeného rozhodnutí.

Odvolatel proto napadá obsah souhlasného jednotného environmentálního stanoviska v rozsahu, v němž má být podkladem pro povolení prací na parcele č. 1805/15, a žádá, aby odvolací orgán postupoval podle § 149 správního řádu a vyžádal jeho potvrzení nebo změnu příslušným nadřízeným správním orgánem. V tomto přezkumu musí být jednoznačně ověřeno, zda stanovisko vycházelo z dokumentace zahrnující parcelu č. 1805/15 a všechny na ní povolované části záměru.

Pokud nebude ze správního spisu spolehlivě prokázáno, že celý povolený záměr včetně prací na parcele č. 1805/15 byl před vydáním rozhodnutí řádně environmentálně posouzen, je napadené rozhodnutí založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a na závazném stanovisku, jehož věcný a územní rozsah neodpovídá povolenému záměru.

11. Změna projektové dokumentace po vydání jednotného environmentálního stanoviska

Odvolatel namítá, že jednotné environmentální stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 9. 4. 2026, č. j. KUJI 31393/2026, OZPZ 112/2026/MI, bylo vydáno před provedením doložené věcné změny projektové dokumentace, která byla následně předložena Dopravnímu a energetickému stavebnímu úřadu a stala se součástí podkladů pro povolení záměru.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že stavebník podal žádost o povolení záměru u Dopravního a energetického stavebního úřadu dne 10. 4. 2026, přičemž žádost byla následně dne 14. 5. 2026 doplněna.

Součástí dokumentace předložené pro povolení záměru je 260206_B_Souhrnná technická zpráva, označená jako revize 03. Tabulka revizí tohoto dokumentu uvádí:

- revize: 03,
- datum: 10. 4. 2026,
- zpracovatelka revize: Laiblová,
- předmět revize: „ÚPRAVA B.5 DOPRAVNÍ ŘEŠENÍ“.

Je tedy přímo doloženo, že den po vydání JES byla projektová dokumentace věcně změněna v části věnované dopravnímu řešení záměru. Nešlo pouze o formální opravu, změnu označení dokumentu nebo administrativní aktualizaci. Samotná tabulka revizí výslovně označuje předmětem změny kapitolu B.5 „Dopravní řešení a základní údaje o provozu, provozní a dopravní technologie“.

Environmentální význam změněné části dokumentace

Kapitola B.5 revize 03 obsahuje zejména předpoklady o:

- dopravě směsného komunálního odpadu, sorbentů a provozních materiálů;
- odvozu škváry, popílku a dalších reziduí;
- zpracovatelské kapacitě zařízení 2,5 tuny odpadu za hodinu;

- předpokládaném nájezdu přibližně 11 svozových vozidel během pěti hodin v rámci osmihodinového pracovního dne;
- vybudování třídící linky v lokalitě TKO Petrůvky;
- dopravě odpadu do areálu Teplárny Sever;
- používaných typech a nosnosti vozidel;
- a výpočtu předpokládané změny intenzity dopravy na komunikacích v okolí areálu.

Dopravní řešení přitom není pouze stavebně-technickou podrobností bez vztahu k ochraně životního prostředí. Ovlivňuje rozsah nákladní dopravy, dopravní trasy, hluk, emise z dopravy, prašnost, bezpečnost provozu a zatížení okolní obytné zástavby.

Význam dopravy potvrzuje také dokumentace EIA, podle které měly být intenzity dopravy spojené se záměrem prověřeny jako jedna z oblastí posuzování jeho vlivů na životní prostředí.

Nejasnost skutečného toku odpadů

Aktuální znění kapitoly B.5 uvádí, že v lokalitě TKO Petrůvky bude vybudována třídící linka, na níž bude probíhat předtřídění odpadu. Bezprostředně poté však dokumentace uvádí, že směsný komunální odpad bude dovážen do areálu Teplárny Sever přímo do palivového bunkru.

Z tohoto popisu není jednoznačně patrné:

- zda bude veškerý odpad nejprve dopraven do Petrůvek a teprve po úpravě do Teplárny Sever;
- zda bude část směsného komunálního odpadu dopravována přímo do Teplárny Sever bez předchozí úpravy;
- zda budou využívány oba dopravní režimy;

jak budou rozděleny přepravované objemy mezi jednotlivé trasy;

- a zda dopravní bilance zachycuje celý přepravní řetězec včetně odvozu vyříděných složek a zbytků po spalování.

Tato nejasnost dále potvrzuje, že změnu dopravního řešení nelze bez odborného posouzení označit za změnu bez možného vlivu na závěry JES.

Není prokázána shoda posouzené a povolené dokumentace

Z časové posloupnosti je zřejmé, že revize 03 ze dne 10. 4. 2026 nemohla být podkladem při vydání JES dne 9. 4. 2026.

Z dostupných podkladů však není zřejmé:

- jaká konkrétní verze souhrnné technické zprávy byla předložena Krajskému úřadu Kraje Vysočina jako podklad pro vydání JES;

jak se kapitola B.5 v revizi 03 liší od předchozí revize 02;

- zda změna ovlivnila dopravní trasy, intenzitu dopravy, rozdělení přepravních proudů, nosnost vozidel nebo výpočet dopravní zátěže;
- zda byla revize 03 nebo její obsah po vydání JES dodatečně předložena orgánu ochrany životního prostředí;
- zda byly environmentální důsledky změněného dopravního řešení odborně posouzeny;

a zda lze závěry JES vydaného dne 9. 4. 2026 vztáhnout také na konečnou podobu záměru povolenou DESÚ.

Odvolatel netvrdí, že každá změna projektové dokumentace provedená po vydání závazného stanoviska automaticky vyžaduje vydání nového stanoviska. V posuzovaném případě však

dokumentace výslovně potvrzuje věcnou změnu části projektu, která se týká environmentálně významných charakteristik záměru.

Za takové situace nelze bez dalšího předpokládat, že JES vydané před provedením této změny poskytuje dostatečný závazný podklad také pro následně změněnou a povolenou podobu záměru.

Nedostatečné vypořádání v napadeném rozhodnutí

DESÚ jako správní orgán příslušný k povolení záměru měl při rozhodování vycházet ze závazných stanovisek vztahujících se ke konkrétní podobě záměru, která byla předmětem povolovacího řízení.

Napadené rozhodnutí však nevysvětluje:

- jakou verzi projektové dokumentace posuzoval orgán vydávající JES;
- zda DESÚ porovnal dokumentaci posouzenou v JES s dokumentací předloženou k žádosti o povolení záměru;
- zda zjistil existenci revize 03 ze dne 10. 4. 2026;
- jak vyhodnotil význam změny kapitoly B.5;
- ani na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že JES lze použít také pro pozdější podobu projektu.

Bez vypořádání těchto otázek není spolehlivě prokázáno, že obsah JES pokrývá záměr v podobě skutečně povolené napadeným rozhodnutím.

Závěr námítky a požadavek podle § 149 správního řádu

Odvolatel namítá, že jednotné environmentální stanovisko ze dne 9. 4. 2026 bylo vydáno před doloženou věcnou změnou projektové dokumentace provedenou dne 10. 4. 2026. Předmětem revize 03 byla výslovně „ÚPRAVA B.5 DOPRAVNÍ ŘEŠENÍ“, tedy změna části dokumentace týkající se dopravních proudů a dopravního zatížení souvisejícího s provozem záměru.

Není proto bez důvodných pochybností prokázáno, že JES bylo vydáno k projektové dokumentaci věcně totožné s dokumentací, kterou následně posuzoval DESÚ a podle níž byl záměr povolen.

Odvolatel tímto výslovně napadá obsah JES a požaduje, aby odvolací správní orgán postupoval podle § 149 správního řádu a vyžádal jeho potvrzení nebo změnu od správního orgánu nadřízeného Krajskému úřadu Kraje Vysočina jako orgánu, který JES vydal.

Podle § 149 správního řádu platí, že směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska, odvolací správní orgán vyžádá jeho potvrzení nebo změnu od správního orgánu nadřízeného orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

V rámci tohoto postupu musí být ověřeno zejména:

- která konkrétní verze projektové dokumentace byla podkladem pro vydání JES dne 9. 4. 2026;
- jaký byl přesný obsah změn provedených revizí 03 dne 10. 4. 2026;
- zda se změny týkaly dopravních tras, přepravních proudů, intenzity dopravy, nosnosti vozidel nebo dopravních bilancí;
- zda byly změny a jejich environmentální důsledky následně odborně posouzeny;
- zda změněné dopravní řešení odpovídá dopravním, hlukovým a imisním podkladům, z nichž JES vycházelo;
- a zda lze JES ze dne 9. 4. 2026 potvrdit také pro konečnou podobu záměru povolenou DESÚ.

Nebude-li prokázáno, že dopravní řešení obsažené v revizi 03 bylo odborně posouzeno nebo že se věcně neliší od řešení, z něhož vycházelo JES, nelze podle odvolatele původní JES bez dalšího považovat za dostatečný závazný podklad pro povolení záměru v jeho konečné podobě.

12. Vnitřní rozpor a neurčitost výroku rozhodnutí ve vymezení objektu IO-55

Odvolatel namítá vnitřní rozpor výroku napadeného rozhodnutí při vymezení objektu IO-55 a současně nesoulad tohoto vymezení s projektovou dokumentací, podle níž byl záměr povolen.

Ve výroku napadeného rozhodnutí je objekt IO-55 označen jako:

„IO-55 PRODLOUŽ AREÁLOVÉHO VEDENÍ SPLAŠKOVÉ KANALIZACE“

Bezprostředně následující technický popis však tento objekt charakterizuje jako:

„Podzemní trubní vedení, celkové délky 60 m, odvádějící dešťové vody z manipulačních ploch do stávající areálové dešťové kanalizace.“

Výrok rozhodnutí tedy u téhož objektu současně pracuje se dvěma věcně odlišnými charakteristikami: podle jeho názvu jde o prodloužení splaškové kanalizace, podle uvedeného technického popisu však o 60 m dlouhé vedení dešťových vod do areálové dešťové kanalizace.

Popis IO-55 ve výroku odpovídá objektu IO-54

Nejde přitom pouze o terminologickou nepřesnost.

Stejný technický popis je v napadeném rozhodnutí uveden bezprostředně předtím u objektu IO-54. Právě tento objekt je spojen s dešťovou kanalizací a je popsán jako 60 m dlouhé podzemní vedení odvádějící dešťové vody z manipulačních ploch do stávající areálové dešťové kanalizace. Následně je tento popis ve výroku zopakován u IO-55.

Obsah napadeného rozhodnutí tak nasvědčuje tomu, že technický popis objektu IO-54 byl ve výroku použit rovněž pro objekt IO-55.

Rozhodující však není důvod, proč k tomuto rozporu došlo, ale jeho výsledek: z výroku rozhodnutí není jednoznačné, jaké technické řešení bylo pod označením IO-55 skutečně povoleno.

Výrok je současně v rozporu s projektovou dokumentací

Rozpor je ještě významnější při porovnání výroku s 260206_B_Souhrnná technická zpráva.

Projektová dokumentace rozlišuje:

- IO-54 jako úpravu areálového vedení dešťové kanalizace o délce 60 m,
- IO-55 jako prodloužení areálového vedení splaškové kanalizace o délce 17 m.

U IO-55 projektová dokumentace dále výslovně uvádí:

„IO-55 PRODLOUŽ AREÁL VEDENÍ SPLAŠK. KAN“

a popisuje:

„Prodloužení části stávající areálové kanalizace o vedení 17 m.“

Rozdíl mezi povolením a projektovou dokumentací se tedy netýká pouze názvosloví, ale zároveň účelu vedení a jeho délky.

Projektová dokumentace pracuje s IO-55 jako s prodloužením kanalizačního vedení o 17 m, zatímco výrok napadeného rozhodnutí pod stejným označením technicky popisuje 60 m dlouhé vedení odvádějící dešťové vody.,

Nejednoznačnost obsahuje i samotná projektová dokumentace

Odvolatel současně upozorňuje, že určitá nejednoznačnost se objevuje již v samotné 260206_B_Souhrnná technická zpráva.

V části B.4 je IO-55, přestože je označen jako „PRODLOUŽ AREÁL VEDENÍ SPLAŠK. KAN“, zařazen v části vztahující se k dešťové kanalizaci spolu s objektem IO-54. Na jiném místě téže dokumentace je však IO-55 popsán jako prodloužení areálové kanalizace o délce 17 m.

Projektová dokumentace navíc samostatně uvádí objekt IO-65 jako areálové vedení splaškové kanalizace, které zajišťuje odvádění splaškových odpadních vod z navrženého objektu do areálové kanalizace.

Nejde tedy o situaci, kdy by bylo možné rozpor ve výroku bez dalšího odstranit prostým nahlédnutím do jednoznačné projektové dokumentace. Pochybnost o skutečném účelu a rozsahu IO-55 je třeba jednoznačně odstranit a přesně vymezit, co bylo tímto objektem povoleno.

Výrok musí jednoznačně vymezovat povolený záměr

Popsaný rozpor se nachází přímo ve výroku napadeného rozhodnutí, tedy v části, která vymezuje povolený záměr.

Odvolatel proto nepovažuje tento problém za pouhou redakční nebo formální chybu bez významu pro zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí.

Výrok musí umožňovat jednoznačně určit, jaké konkrétní stavební a technické řešení správní orgán povolil. V případě IO-55 však z výroku není jednoznačné:

- zda jde o splaškovou nebo dešťovou kanalizaci,
- zda je předmětem povolení vedení o délce 17 m nebo 60 m,
- zda technický popis uvedený u IO-55 skutečně náleží tomuto objektu, nebo byl převzat z objektu IO-54,
- a jaký je vztah povoleného IO-55 k IO-54 a k samostatně navrženému vedení splaškové kanalizace IO-65.,

Za této situace není podle odvolatele předmět povolení v rozsahu IO-55 vymezen dostatečně určitě a jednoznačně.

Závěr námítky

Odvolatel namítá, že výrok napadeného rozhodnutí je v části týkající se objektu IO-55 vnitřně rozporný a současně neodpovídá údajům projektové dokumentace.

Objekt IO-55 je ve výroku označen jako prodloužení areálového vedení splaškové kanalizace, avšak jeho technický popis stanoví 60 m dlouhé vedení odvádějící dešťové vody do dešťové kanalizace. Tento popis přitom odpovídá objektu IO-54. Projektová dokumentace naproti tomu pro IO-55 uvádí prodloužení vedení o 17 m.,

Odvolatel proto požaduje, aby odvolací orgán tento rozpor přezkoumal a zejména ověřil:

- jaký skutečný účel má objekt IO-55;
- zda jde o vedení splaškových, nebo dešťových vod;
- zda činí délka povolovaného vedení 17 m, nebo 60 m;
- zda popis uvedený ve výroku u IO-55 nebyl převzat z objektu IO-54;
- jaký je vztah IO-55 k samostatně navrženému IO-65;
- a především jaké konkrétní technické řešení bylo napadeným rozhodnutím pod označením IO-55 skutečně povoleno.

Dokud tento rozpor není odstraněn, nelze podle odvolatele z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně určit rozsah a technickou podobu povoleného záměru v části IO-55

13. Nedostatečně doložené nakládání s odpady z čištění spalin

Odvolatel namítá, že podklady napadeného rozhodnutí sice předpokládají vznik významného množství nebezpečných odpadů z čištění spalin a popisují některé dílčí kroky jejich shromažďování a odvozu, avšak z napadeného rozhodnutí ani z navazujících závazných stanovisek není přezkoumatelně zřejmý ucelený způsob nakládání s těmito odpady od jejich vzniku až po konečné zpracování nebo odstranění.

Nejde přitom o okrajový odpadní proud. Specializovaná technologická dokumentace D.1.2.PS600.1-TZ-Odtah a čištění spalin uvádí u filtru 6.F01 přibližně 90 kg/h popílku a použitého sorbentu a u filtru 6.F02 přibližně 2 kg/h zbytkového popílku a použitého aktivního uhlí. Celkové množství odprašků z filtrů dokumentace výslovně stanoví přibližně na 750 t/rok. Odprašky mají být odváženy mimo teplárnu k dalšímu zpracování a vzhledem k jejich složení s nimi má být nakládáno jako s nebezpečným odpadem ukládaným na odpovídající skládku.

Charakter produkovaného odpadu

Podle 260206_B_Souhrnná technická zpráva mohou v souvislosti s provozem zařízení vznikat mimo jiné tyto druhy nebezpečných odpadů:

- 19 01 05* filtrační koláče z čištění odpadních plynů,
- 19 01 07* pevné odpady z čištění odpadních plynů,
- 19 01 10* upotřebené aktivní uhlí z čištění spalin,
- 19 01 13* popílek obsahující nebezpečné látky,
- 19 01 15* kotelní prach obsahující nebezpečné látky.

Nejde tedy pouze o běžný popel po spalování. Samotná projektová dokumentace předpokládá vznik několika druhů nebezpečných odpadů přímo souvisejících s technologií čištění spalin.

Původní proces EIA předpokládal předání oprávněné osobě, konečné řešení však neuzavřel

Závazné stanovisko EIA ze dne 10. 2. 2025 uvádí, že odpady vznikající za provozu budou předávány oprávněné osobě, která s nimi bude nakládat v souladu s právními předpisy. Současně výslovně konstatuje:

„Je reálný předpoklad, že i při trvalém provozu bude s popílkem nakládáno jako s nebezpečným odpadem.“,

Závazné stanovisko EIA rovněž popisuje technickou manipulaci s popílkem: popílek z tkaninových filtrů má být pneumaticky přemisťován do společného sila, odkud bude možné jeho vypouštění do cisterny.

Tím je doložen způsob shromažďování a odvozu odpadu z areálu. Z dohledaného textu závazného stanoviska však není stanoveno konkrétní koncové zařízení, v němž má být tento odpad zpracován nebo odstraněn.,

Konečný projekt již množství odpadu konkretizuje

Významné je, že konečná technologická dokumentace oproti obecnějšímu popisu v předchozích podkladech již množství tohoto odpadu konkrétně stanovila na přibližně 750 t/rok a uvádí jeho odvoz mimo teplárnu k dalšímu zpracování a následné ukládání na odpovídající skládku.

Vzniká tak konkrétní kontinuální proud nebezpečného odpadu, jehož množství, charakter a způsob prvotního shromažďování jsou již v konečné projektové dokumentaci známy.

JES neobsahuje konkrétní vyhodnocení tohoto odpadního proudu

Jednotné environmentální stanovisko ze dne 9. 4. 2026 výslovně řadí odpady mezi složky životního prostředí dotčené záměrem. Mezi jeho podklady byla dokumentace pro povolení záměru, dokumentace EIA, závazné stanovisko EIA a další odborné podklady. Jednotné environmentální stanovisko

Z dohledaného obsahu JES však není patrné konkrétní vyhodnocení produkce přibližně 750 t/rok odprašků z čištění spalin ani konkrétního způsobu jejich konečného zpracování či odstranění.

Odvolatel proto nezpochybňuje, že problematika odpadů byla formálně součástí rozsahu JES. Namítá však, že není přezkoumatelně doloženo, jak příslušný orgán vyhodnotil právě tento konkrétní a množstevně významný proud nebezpečného odpadu v podobě odpovídající konečnému projektu.

Nedostatečně doložený celý řetězec nakládání

Z dostupných podkladů lze zjistit vznik odprašků, jejich přibližné množství, charakter, způsob jejich shromažďování a předpokládaný odvoz mimo areál.,

Není však přezkoumatelně uzavřeno zejména:

- zda a jakou další úpravu odprašky před konečným odstraněním vyžadují;
- kdo je bude jako oprávněná osoba přebírat;
- v jakém konkrétním zařízení budou dále zpracovány nebo odstraněny;
- zda bylo konečné nakládání posouzeno právě ve vztahu k množství přibližně 750 t/rok;
- zda byla konečná bilance odpadů z aktuálního technologického řešení výslovně zohledněna při ověřování změn záměru.

Odvolatel v této souvislosti nepožaduje, aby stavební rozhodnutí nahrazovalo právní režim následného nakládání s odpady. Podstatou námítky je, zda byly předvídatelné environmentální důsledky konkrétního technologického řešení, které bude každoročně vytvářet přibližně 750 tun nebezpečných odprašků, v navazujících environmentálních podkladech záměru skutečně posouzeny.

Souvislost s dopravou

Problematika má rovněž dopravní rozměr. Dokumentace EIA výslovně uváděla, že doprava související s provozem multipalivového kotle zahrnuje vedle návozu odpadu a sorbentů také odvoz škváry a popílku, přičemž doprava sorbentů a odvoz těchto reziduí byly zahrnuty do výpočtu související dopravy.

Samotná skutečnost, že původní EIA s odvozem popílku v obecné dopravní bilanci počítala, však neodpovídá na otázku, zda tato bilance odpovídá konečnému technologickému řešení a jeho nyní konkrétně uvedené produkci přibližně 750 t/rok odprašků, zejména pokud konečné místo dalšího nakládání není v dohledaných podkladech určeno.,

Bez určení dalšího způsobu nakládání a cílového zařízení totiž z podkladů nelze přezkoumat, zda dopravní předpoklady použité při environmentálním hodnocení odpovídají skutečnému způsobu provozu povoleného záměru.

Rozhodnutí DESÚ tuto otázku samostatně nevypořádává

DESÚ v napadeném rozhodnutí uvádí závazné stanovisko EIA, závazné stanovisko k ověření změn záměru i JES mezi podklady svého rozhodování a současně konstatuje, že mezi závaznými stanovisky nejsou vzájemné rozpory. DESU - povolení záměru Výstavba multipalivového kotle EU II

V dohledaných částech napadeného rozhodnutí však není samostatně vypořádán konečný způsob nakládání s přibližně 750 t/rok nebezpečných odprašků z čištění spalin.,

Závěr námitky

Odvolatel tedy netvrdí, že problematika odpadů z čištění spalin nebyla v dosavadním procesu zmíněna. Naopak jednotlivé podklady obsahují údaje o charakteru popílku, způsobu jeho shromažďování, předávání oprávněné osobě a jeho odvozu.,

Namítaný nedostatek spočívá v tom, že z jednotlivých podkladů ani z napadeného rozhodnutí není přezkoumatelně doložen celý řetězec nakládání s přibližně 750 t/rok nebezpečných odpařků z čištění spalin v konečné podobě povoleného záměru, zejména jejich případná další úprava, konečné zpracování či odstranění a návaznost tohoto řešení na posouzené dopravní vlivy.,

Odvolatel proto požaduje, aby odvolací orgán ověřil zejména:

- zda konečná bilance přibližně 750 t/rok odpařků z čištění spalin odpovídá bilanci, která byla podkladem environmentálního posouzení;
- zda byl konkrétní charakter a způsob nakládání s těmito nebezpečnými odpady posouzen v JES a při ověření změn záměru;
- zda je v podkladech záměru dostatečně vymezen předpokládaný způsob dalšího zpracování nebo odstranění těchto odpadů;
- zda dopravní hodnocení odpovídá jejich konečné projektované produkci a předpokládanému způsobu odvozu;
- a zda závěry příslušných závazných stanovisek lze v tomto rozsahu vztáhnout na konečnou podobu povoleného záměru.

Pokud tyto skutečnosti z podkladů závazných stanovisek jednoznačně nevyplývají, odvolatel požaduje, aby byly v odvolacím řízení přezkoumány také příslušné závěry závazných stanovisek postupem podle § 149 správního řádu v rozsahu nakládání s odpady z čištění spalin a souvisejících environmentálních vlivů.

14. Vadné a neurčité převzetí podmínek závazných stanovisek a dalších podkladů do výroku rozhodnutí

Odvolatel namítá, že podmínky vyplývající ze závazných stanovisek a dalších podkladů nebyly do výroku napadeného rozhodnutí převzaty zcela jednoznačným a věcně nezměněným způsobem. V několika případech nejde pouze o písařské či redakční nepřesnosti, ale o zásahy, které mohou měnit časový okamžik splnění závazné podmínky nebo ponechávají obsah povinností stavebníka k budoucímu určení třetími osobami. Rozhodnutí současně dostatečně nerozlišuje mezi závaznými stanovisky správních orgánů a vyjádřeními či technickými požadavky vlastníků a správců infrastruktury.

1. Změna časového určení podmínek závazného stanoviska EIA

Závazné stanovisko EIA ze dne 10. 2. 2025 řadí podmínky č. 1 až 4 výslovně pod nadpis:

„Podmínky pro fázi přípravy záměru“.

DESÚ však podmínky č. 1 až 3 převzal do napadeného rozhodnutí pod nadpis:

„Podmínky pro fázi realizace (výstavby) záměru“.

Současně rozhodnutí pracuje s obecnou formulací „Při stavbě budou dodrženy...“, přestože původní závazné stanovisko rozlišuje podmínky podle jednotlivých fází záměru.

Nejde o pouhé formální přejmenování skupiny podmínek. Zařazení podmínky do fáze přípravy záměru určuje, že příslušný požadavek má být splněn nebo zohledněn již před zahájením vlastní realizace, nikoli až v jejím průběhu. Změnou nadpisu a časového zařazení proto vzniká nejistota, kdy

mají být převzaté povinnosti skutečně splněny. Kontrola se v tomto směru týká mimo jiné požadavků vztahujících se k BAT, plánu organizace výstavby a havarijnímu plánu.

Odvolatel netvrdí, že DESÚ nemohl podmínky závazného stanoviska převzít do výroku rozhodnutí. Naopak obsah závazného stanoviska je pro výrok navazujícího rozhodnutí závazný. Právě proto však musí být závazný obsah převzat tak, aby nebyl změněn jeho význam ani časové určení.

Pokud závazné stanovisko výslovně stanovilo určité povinnosti pro fázi přípravy záměru, není podle odvolatele přezkoumatelné jejich převzetí pod odlišnou fází realizace bez vysvětlení, zda a proč tato změna nemění okamžik, ke kterému mají být jednotlivé požadavky splněny.

2. Neurčité převzetí budoucích podmínek vlastníků a správců infrastruktury

Další věcná vada spočívá v podmínce III.14 napadeného rozhodnutí.

DESÚ zde ukládá stavebníkovi, aby před zahájením stavby získal aktualizovaná nebo nová vyjádření vlastníků a správců technické infrastruktury a následně respektoval podmínky v nich stanovené. Do výroku byla navíc převzata možnost Vodárenské akciové společnosti stanovit v průběhu realizace další podmínky.

Takové vymezení povinnosti je problematické proto, že konkrétní obsah budoucích podmínek není v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí znám.

Výrok správního rozhodnutí tak stavebníkovi neukládá pouze povinnosti, které byly správnímu orgánu v době rozhodování známy a které mohl posoudit, ale odkazuje také na požadavky, které mohou vzniknout teprve v budoucnu.

Odvolatel nepochybně potřebu respektovat ochranná pásma ani oprávněné technické požadavky vlastníků a správců infrastruktury. Podstatou námitky je jiná otázka: zda lze prostřednictvím výroku nynějšího správního rozhodnutí učinit závaznou také neurčitou skupinu budoucích požadavků, jejichž konkrétní obsah při vydání rozhodnutí nebyl znám.

Taková konstrukce vytváří stav, kdy se faktický obsah povinností spojených s realizací povoleného záměru může v budoucnu změnit nebo rozšířit, aniž jsou tyto nové podmínky samy obsaženy ve výroku napadeného rozhodnutí.

Odvolatel má proto za to, že výrok musí dostatečně určitým způsobem stanovit, které konkrétní podmínky jsou povinnostmi uloženými tímto rozhodnutím a které skutečnosti budou případně předmětem jiného navazujícího postupu.

3. Nedostatečné rozlišení závazných stanovisek a ostatních vyjádření

Napadené rozhodnutí dále při práci s podklady společně uvádí vyjádření, stanoviska a závazná stanoviska a do výrokové části přebírá mimo jiné požadavky města a požadavky vlastníků či správců technické infrastruktury, například VAS, CETIN a GasNet.

Tyto podklady však nemají bez dalšího stejný právní charakter.

Je proto nezbytné jednoznačně rozlišit, zda je konkrétní povinnost do výroku převzata:

- jako závazný obsah závazného stanoviska příslušného správního orgánu,
- jako veřejnoprávní podmínka stanovená přímo DESÚ na základě jeho zákonné působnosti,
- nebo zda jde pouze o technický či jiný požadavek vlastníka nebo správce infrastruktury.

Odvolatel nepovažuje samotnou existenci těchto vyjádření ani jejich zohlednění stavebním úřadem za vadu. Namítá však, že pokud se požadavek z takového vyjádření stává součástí závazného výroku správního rozhodnutí, musí být přezkoumatelně zřejmé, na jakém právním základě se tak stalo a jaký je rozsah takto uložené veřejnoprávní povinnosti.

Tento požadavek je zvlášť významný právě tam, kde rozhodnutí současně odkazuje na budoucí aktualizovaná vyjádření nebo na možnost stanovení dalších podmínek v průběhu realizace.

Jinak se stírá hranice mezi povinností uloženou správním rozhodnutím a požadavkem formulovaným subjektem, jehož vyjádření má odlišný právní charakter.

Podpůrně: nepřesná identifikace závazných stanovisek

Uvedené věcné nedostatky je třeba hodnotit také v kontextu dalších nepřesností přímo ve výroku.

V podmínce III.27 je závazné stanovisko EIA označeno datem 10. 2. 2026, ačkoli bylo vydáno dne 10. 2. 2025. U závazného stanoviska k ověření změn záměru je na některých místech uvedeno č. j. KUJI 51352/2025, zatímco správné č. j. stanoviska ze dne 11. 6. 2026 je KUJI 51352/2026.

Odvolatel tyto dvě nepřesnosti samy o sobě nepovažuje za rozhodující odvolací důvod. Ve spojení s výše popsanou změnou časového zařazení podmínek však podporují pochybnost, zda byla závazná stanoviska do výroku převzata s dostatečnou přesností a kontrolou jejich skutečného obsahu.

Závěr námítky

Odvolatel namítá, že DESÚ při převzetí podmínek závazných stanovisek a dalších podkladů do výroku napadeného rozhodnutí nezachoval ve všech případech požadavek jejich jednoznačného a přezkoumatelného vymezení.

Konkrétně:

- podmínky původně určené závazným stanoviskem EIA pro fázi přípravy záměru byly v napadeném rozhodnutí zařazeny mezi podmínky pro fázi realizace stavby;
- výrok odkazuje na budoucí aktualizovaná nebo nová vyjádření správců infrastruktury a umožňuje, aby byly další podmínky konkretizovány až v průběhu realizace;
- z rozhodnutí není u všech převzatých požadavků dostatečně rozlišitelné, zda jde o závazný veřejnoprávní požadavek, podmínku stanovenou DESÚ v jeho působnosti, nebo o požadavek vlastníka či správce infrastruktury odlišného právního charakteru.

Odvolatel proto požaduje, aby odvolací orgán přezkoumal, zda převzetím podmínek nedošlo ke změně jejich původního věcného nebo časového významu a zda výrok napadeného rozhodnutí vymezuje všechny povinnosti dostatečně určitě.

Odvolací orgán by měl zejména ověřit, které povinnosti měly být splněny již ve fázi přípravy záměru a zda byly skutečně splněny před zahájením realizace, jaký právní charakter mají jednotlivé požadavky převzaté od vlastníků a správců infrastruktury a zda lze výrok rozhodnutí založit na budoucích podmínkách, jejichž obsah nebyl v době vydání rozhodnutí znám.

Pokud z tohoto přezkumu vyplýne, že DESÚ změnil závazný obsah nebo časové určení podmínek vyplývajících ze závazného stanoviska EIA, odvolatel požaduje rovněž odpovídající přezkum dotčeného závazného stanoviska v režimu § 149 správního řádu.

V. Odvolací návrh

Odvolatel navrhuje, aby odvolací správní orgán napadené rozhodnutí Dopravního a energetického stavebního úřadu č. j. DESU/221/024094/26 ze dne 24. 8. 2026 v celém rozsahu zrušil.

Jsou-li současně splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení, odvolatel navrhuje, aby odvolací správní orgán řízení o povolení záměru zastavil.

Nebudou-li shledány podmínky pro zastavení řízení, odvolatel navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušeno a věc vrácena Dopravnímu a energetickému stavebnímu úřadu k novému projednání.

V Třebíči dne 1. října 2026

**Ing. Jaromír
Barák**

Digitálně podepsal

Ing. Jaromír Barák

Datum: 2026.10.01

23:43:06 +02'00'

Jaromír Barák
předseda spolku Obchvat Třebíče, z. s.

Příloha

4. Kopie podání „Příhláška dotčené veřejnosti do navazujícího řízení podle zákona č. 100/2001 Sb. a odvolání proti rozhodnutí o povolení záměru Výstavba multipalivového kotle EU II“ ze dne 8. 9. 2026.

Ověřovací doložka změny datového formátu dokumentu v digitální podobě:

Popis, označení vstupu: desues2A1558A

Hash vstupu: sha256: 97 52 54 A1 60 52 C3 EF 5D 21 F6 7F 4A 98 A5
14 35 44 90 49 AE FA 0A B3 F9 ED 78 1C B6 65 26 65

Potvrzujeme, že tento dokument vznikl změnou datového formátu Acrobat PDF 1.7 - Portable Document Format vstupního dokumentu do výstupního datového formátu PDF/A. Tento dokument se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Tímto převodem se nepotvrzuje správnost a pravdivost údajů v dokumentu obsažených a jejich soulad s právními předpisy.

Vstupující dokument v elektronické podobě byl podepsán elektronickým podpisem úrovně PKCS_7-NOT_ETSI. Jeho platnost byla ověřena dne 1. 10. 2026 v 23:50:15.

Elektronický podpis byl shledán platným ve smyslu ověření integrity dokumentu (dokument nebyl od svého vzniku změněn) a ověření platnosti certifikátu bylo provedeno vůči poslednímu zveřejněnému seznamu zneplatněných certifikátů (CRL), vydanému k datu 1. 10. 2026 23:28:00. Elektronický podpis nebyl označen časovým razítkem.

Údaje o zaručeném elektronickém podpisu: sériové číslo certifikátu: 3481704, vydavatel: I.CA Public CA/RSA 06/2022, První certifikační autorita, a.s., podepisující: Ing. Jaromír Barák, certifikát není uložen na kvalifikovaném prostředku (QSCD).

Provedl: Provedeno automatizovaně systémem ESSL

Subjekt: Dopravní a energetický stavební úřad, Nábřeží Ludvíka
Svobody 1222/12, 11000 Praha 1, Česká republika

Datum vyhotovení: 2. 10. 2026 11:04:02